

NAŠA LUČ

2

✱ 1963

Pomembne letnice

743. l. prizna karantanski vojvoda Borut bavarsko nadoblast, ker so mu ti pomagali v boju proti Obrom. S tem se začne vključevanje našega naroda v zahodni svet in prične pokristjanjevanje Slovencev. Borutova sinova sta že krščena in za njim prevzameta vlado, najprej Gorazd, potem Hotimir.
749. l. pride Bavarska s Karantanijo vred pod frankovsko nadoblast, a domači knezi še vedno obdržijo avtonomijo. Na prošnjo kneza Hotimira pride iz Salzburga delovat med Slovence škof Modest, ki posveti prve tri cerkve med Slovenci: Gospo Sveto, Sv. Peter v Lesu pri Spittalu ob Dravi in tretjo pri Judenburgu ob zgornji Muri.
772. l. je zlomljen med našimi predniki odpor pristašev poganstva. Med Slovenci zavladal knez Valhun (Vladun, Valtunk), sin Kajtimarov.
803. l. odloči Karel Veliki, naj bo meja med misijonarji iz Salzburga in misijonarji iz Ogleja, odkoder se je tudi širilo krščanstvo v naše kraje, reka Drava.
819. l. se Slovenci vseh krajev pridružijo uporu hrvatskega kneza Ljudevita Posavskega proti frankovski nadvladi. Po triletnem vojskovanju Ljudevit propade in Slovenci izgube zaradi tega še tisto avtonomijo, ki so jo dotlej imeli.
843. l. je ob razdelitvi frankovske države pripadla večina slovenskih krajev Ludviku Nemškemu.
862. l. je zavladal v slovenskih vzhodnih krajih knez Kocelj, ki se je l. 869. popolnoma osamosvojil. Kot vladar naše države v Spodnji Panoniji s središčem v Blatenskem kostelu je podprl misijonsko delovanje sv. bratov Cirila in Metoda in dosegel pri papežu Hadrijanu II. obnovitev sirmijske nadškofije, neodvisne od sosednjih cerkvenih oblasti.
874. l. je sicer Kooljeva država podlegla pritisku Ludvika Nemškega, toda delovanje slovanskih blagovestnikov je pustilo med našim ljudstvom predragocene sadove do današnjih dni.
881. l. so se pojavili pred Dunajem iz Azije došli Madžari, ki so potem od 904. do 955. pustošili tudi po slovenskih panonskih krajih. Ko so bili l. 955. popolnoma premagani, so nehali z vpadi v druge države in so se za stalno naselili na ogrski nižini, s tem pa ločili Slovence od Slovakov. Naši kraji so postali sestavni del nemške Vzhodne marke, iz katere je nato nastala Avstrija.
973. l. so postali gospodarji Škofje Loke in okolice bavarski knezi in škofje mesta Brižinj blizu Münchena. 39 let nato pa so zagospodarili nad Bledom in Bohinjem knezi in škofje južnotirolskega Brixna.

Rojaki!

Vsem, ki so nam poslali svoja voščila za srečno in blagoslovljeno novo leto, se na tem mestu zahvaljujemo. „Naša luč“ vam je voščila z lepim stenskim koledarjem, ki je bil priložen prvi številki. Če kdo še želi prvo številko, mu jo radi pošljemo.

Sporočamo, da je Družinska pratika za l. 1963 popolnoma razprodana. Tudi Koledarjev Družbe sv. Mohorja v Celovcu za letošni več. Zanimiva knjiga „Strahote kitajskih ječ“ pa se še dobi.

Vsem, ki so že poravnali naročnino za letošnje leto: prisrčno Bog plačaj! Živeli posnemalci!

Uredništvo in uprava
„Naše luči“

Kakšen pomen ima naša nedelja?

„Bog ima pravico zahtevati, da človek posveti en dan v tednu božjemu češčenju“ — pravi socialna okrožnica Janeza XXIII. „Mater et Magistra“.

Brez dvoma. Pravzaprav mnogo več: človek je dolžan vse svoje delo, v petek in sveček, Bogu posvečati, opravljati v božjo čast, s svojim delom in vsem življenjem ga slaviti in častiti. Saj je končni smoter življenja: božja čast in slava. Na to preveč pozabljamo.

A da se človek tej nalogi ne izneveri, da se je od časa do časa zavé in jo izpolnjuje, je treba, da je njegovo življenje prepletено, obdano od dni, ki so posebej temu posvečeni: nedelje. Nedelja naj posveti, prekvasi, nosi ves teden, da bo povezan z Bogom, resnično Bogu v čast.

Svet, čeprav je ustvarjen za to, da nas vodi k Bogu, nas pogosto tako zaposluje, veže nase, prevzema, da nas raje odtuja Bogu in njegovemu češčenju. Treba mu je od časa do časa, vsaj ob nedeljah, za hip uteči in se zateči v „svete kraje“, v hišo božjo, na božji svet, ki pa ni le zatočišče, marveč predvsem izhodišče za vedno novo osvajanje našega sveta: domov, ulic, delavnic, uradov, tovarn — za božjo čast in za naš dušni blagoslov!

Središče vseh krajev in vseh „svetih krajev“ je Golgota — oltar. Višek božjega češčenja je daritev na križu in njeno stalno obnavljanje v sv. maši. Edino zares Boga vredno češčenje je v naši daritvi neskončno vredne žrtve edinorojenega Sina Bogu Očetu. Vse drugo zgolj naše češčenje je v primeri s tem kakor nič, neznatno, nepomembno. Zato nas Cerkev obvezuje, naj vsaj na dan, ki je Njemu posvečen, izkazujemo Bogu to najvišje češčenje v skupni daritvi sv. maše.

Nedelja je predvsem Gospodov dan. Predvsem ga darujemo, posvetimo Njemu, zavestno in širokosrčno.

Je pa nedelja tudi naš dan, posvečen nam samim in našim družinam.

Spet je Janez XXIII., ki poudarja, naj človek nedeljo posveti svojemu notranjemu življenju, telesnemu počitku in družini.

„Prost materialne zaposlitve, se more duh dvigniti v misli in ljubezni k božjim rečem in razmisliti v dnu svoje vesti o svojih obveznih in nespremenljivih odnosih do svojega Stvarnika“ — pravi okrožnica. Z eno besedo: človek naj se ob nedeljah notranje zbere, naj bo vsaj nekoliko sam s seboj, naj stopi vase, razmišlja o sebi — pred Bogom. Čim hitrejši je tempo našega časa in dela, čim bolj je danes človek pogreznjen v skrbi in težave vsakdanjega življenja, čim bolj tudi njega zajema gon po vedno višji življenjski ravni in večjem udobju in uživanju, manj časa in smisla ima za nadnaravne in duhovne vrednote sploh. S silo se mora človek odtrgati od več ali manj materialističnega toka življenja, se za hip ustaviti, umiriti — zamisliti. Človek, ki ob nedeljah nič časa ne porabi za svojo notranjost in svojo dušo, je nedeljo zapravil, ji vzel njen religiozni značaj. Težko je pričakovati, da bi zamujeno v nedeljo nadoknadil na delavnik. Kdaj bo mislil na tisto „le eno, ki je potrebno“?

„Telesni počitek od trdega vsakdanjega dela je prav tako človekova pravica in potreba,“ nadaljuje papež v encikliki. Zato Cerkev zahteva, da človek more in mora v nedeljo počivati: delo v obratih naj počiva in delavec naj počiva.

V nedeljo naj si človek „z oddihom in poštenim razvedrilom“ (Mater et M.) nabere novih moči; proti smislu nedelje torej je: zapraviti in izčrpati še ostale moči in se v ponedeljek utrujen privleči na delo.

*

Nedelja naj na eni strani ohranja in obnavlja veselje do dela, na drugi strani pa naj nas varuje modernega precenjevanja,

poboženja dela. Delo je danes za mnoge malik, smoter življenja, ne več le sredstvo. Ne velja več: „Delamo, da živimo“, marveč: „Živimo, da delamo!“ Po Marxu je človek bitje, ki dela. Pohujšljivo je danes reči: Delamo, da potem počivamo, da imamo čas. Ne, vsakega trenutka je škoda na potu k napredku v tehniki, v obvladanju narave in sveta. Kar ni pridobitveno, tehnično, snovno delo — nič ne velja. Molitev, skrb za duhovno življenje, za kulturo, umetnost, je potrata časa, brezdolje, lenoba. Kdor zapade tej miselnosti in ga priganja še gon za čim večjim zaslužkom z dvojnimi delom, z rednim in izrednim, z nadurami tudi na praznik — in to brez resnične potrebe — postane suženj dela, robot. Nima miru, ves je živčen, nezadovoljen.

Človek ni le podoba Boga-Stvarnika po svojem delu, marveč tudi podoba Boga, ki je v absolutnem miru. Te podobe ne more

zatajiti brez škode, sicer postane podoba mrtvega stroja.

Nedelja je tudi v oporo človekovi ogroženi osebi. Večji del ljudi občuti svoje poklicno delo, posebno telesno, kot breme, vez, znamenje odvisnosti, kot nekakšno sužnost v službi materije in drugih ljudi. Nedeljski počitek je čas zanj, za njegove misli in načrte, mu daje občutiti večjo osebno svobodo, bolj se zaveda, da je človek, oseba, t. j. „bitje, ki sebi biva“. V nedeljo je nekako svoj gospod, ni priklenjen na uradne ure in na stroj, sam razpolaga s svojim časom. Nedelja na svoj način dviga človekovo dostojanstvo, kar je danes velikega pomena.

Na socialnem področju prinaša človeštvu prav pojmovana nedelja velike koristi na vseh mogočih področjih. Mislimo samo na eno: na družino. Delo čez teden družino skoro povsem razdruži, razbije; komaj se vidijo zjutraj ali zvečer. Nedelja naj bi jo zunanje in notranje povezovala za ves teden. Tako je nedelja važna za gojitev družinskega čuta, za občut doma (ne le kraja, kamor se hodi spat). Med tednom ni časa za pomenke in preudarke, za notranje zbliževanje, medsebojno vplivanje. Kar se je čez teden nasedlo odtujenosti, zagrenjenosti, slabe volje, naj nedelja ugladi, zabriše. Ni mogoče v nekaj stavkih povedati, kolikšen blagoslov je nedelja za družino, če jo pojmuje in praznuje res krščansko in družinsko. Največje socialno zlo „tekočega delovnega tedna“ v nemški industriji je prav v tem, da družina nima več nedelje ne skupnega prostega dne: kadar je eden prost, je drugi v službi, šoli itd.

Teh nekaj misli o nedelji naj v nas vseh zbudi željo in voljo: spoštovati Gospodov dan, kakor nas uči Cerkev.

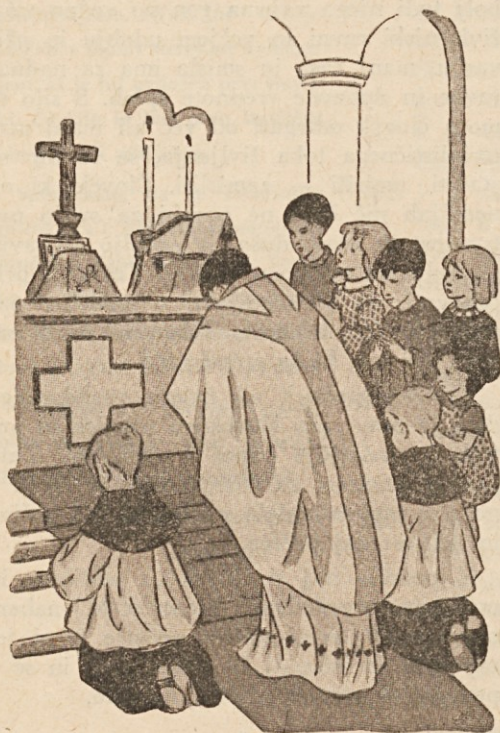
Dr. Ignacij Lenček

Če bi mi Bog dal 24 ur na razpolago svojo vsemogočnost, bi videli, kaj bi vse spremenil na svetu.

Če bi mi pa dal obenem še svojo modrost, bi gotovo pustil stvari takšne, kot so.

P. Monsabré.

Risba iz mladinskega molitvenika „V božji hram“ razlaga, da je točka I našega nedeljskega programa — služba božja.

TRI ZGODBE

Vsak dogodek ima svoj zlati nauk za življenje.

Francoski zmagovalec v prvi svetovni vojni, maršal Foch, se je odpravil na slavnostno potovanje po prijateljskih Združenih državah. Ko je prišel v New York, so mu predložili, kakšen naj bi bil spored potovanja in program posameznih dni. Maršal se je usedel, vzel v roke načrt in ga pazljivo bral. Čez čas je na listu nekaj popravil in pripisal s svinčnikom.

Adjutant je odnesel spored nazaj. Amerikanski pribočnik, ki je organiziral spored, je pogledal na list in bral dostavek: „Tukaj: uro in pol za slovesno mašo.“

Maršal Foch je vzel namreč s seboj na potovanje v svojem kovčku tudi svojo mašno knjigo.

*

Kanonik Duplessy popisuje v svoji knjigi, ki je izšla pred zadnjo vojno v Parizu, naslednji dogodek:

„Halo, gospod minister?“

„Tu minister, želite?“

„Tukaj župnik.“

„Pozdravljeni, gospod župnik! Želite?“

„Oprostite, v zadregi sem. Kaplan mi je obljubil, da se bo vrnil, a ga ni. Ali bi mogli vi maševati jutri zjutraj ob šestih?“

„Prav. Pridem. Ob šestih zjutraj.“

In drugi dan, bilo je na praznik sv. Stefana, 26. decembra 1926, je maševal v belgrajski katoliški cerkvi ob šestih zjutraj minister in med mašo seveda tudi obhajal vrsto služkinj, ki so najraje prihajale k zgodnji maši.

Ta minister je bil dr. Anton Korošec, slovenski zastopnik v belgrajski vladi.

*

Pri verouku je bilo. Kaplan je pripovedoval otrokom o stvarjenju sveta; in ko je povedal vso zgodbo, kot jo pripoveduje Mojzesova knjiga, je poklical enega od dečkov, naj ponovi. Dečko se je kar dobro odrezal. Do šestega dne je vse lepo ponovil.

„No, kaj pa sedmi dan?“, vpraša katehet. „Kaj je Bog storil sedmi dan?“

„Sedmi dan?... Sedmi dan pa je šel k maši.“

Oglar

Popusti posvêtno rabo
Orglarček in grê v puščavo,
Tam prepevat bôžjo slavo,
Svôje citre vzame s sabo.

Pesmi svôje med stoglasne
V gozdu zлива ptičev kôre
Od prihoda zlate zôre,
Dòkler sonca luč ne ugasne.

Al' vesêlje v srcu utoni
Ščasom' mu za petje slavcev
In vseh gôzda prebivavcev,
Ker vsak svôjo vedno goni.

On ob drugi si pomladi
Zbêre ptiče mladokljune,
Jim prebira svôje strune
In jih raznih pesem vadi.

Kosa, trdokljunsko dete,
Od preljub'ga Avguština,
Vel'koglavega kalina
Nauči pet' pesmi svete.

Zmerom svôjo goni slavček,
Zmerom od ljubezni bije
Srce sladke melodije,
Toži ga Bogú puščavček:

„Lej, kalin, debeloglavec,
Trdokljunast kos je svôje
Pesmi pustil, lepši pôje,
Podučit' ne dá se slavec!“

Al' Bog slavca ni posvaril,
Le posvaril je puščavca:
„Pusti peti moj'ga slavca,
Kakor sem mu grlo ustvaril.

Pel je v sužnosti železni
Jeremij žalost globôko;
Pesem svôjo je visôko
Salomon pel od ljubezni.

Komur pevski duh sem vdihnil,
Z njim sem dal mu pesmi svôje;
Drugih ne, le té naj pôje,
Dòkler da bo v grobu utihnil.“

France Prešeren

Ko sem imel deset let — tako mi je pripovedoval že prileten možakar iz naše vasi — smo se otroci med seboj igrali. Ne vem, kaj je bilo, da me je zjezilo in iz ust mi je ušla kletvina, ki je nisem bil vajen. Oče ki je delal blizu nas, je to slišal in me strogo pogledal. Rekel pa ni ničesar.

Kmalu potem je bilo kosilo. Oče je molčal. Ko smo po jedi odmolili in je hotel moj brat oditi, ga je oče ustavil in nam rekel:

„Poslušajte! Malo pred kosilom sem slišal iz ust tega neoflikanca besedo, ki se pri naši hiši ni prej še nikdar izgovorila.“ S prstom je pokazal name in glas se mu je tresel. Pogledal sem v tla. V hiši je nastal molk.

„Pri naši hiši se ni nikdar preklinjalo. Ali ste kdaj slišali preklinjati vašega očeta?“ je čez nekaj časa strogo pogledal otroke in obstal s pogledom na meni.

Nato se je obrnil in brez besede odšel iz hiše. Planil sem v jok, stekel za njim in ga prosil odpusčenja. Tako me je moj oče odvadil kleti. — T.

Je rak nalezljiv?

Tudi tokrat objavljamo del razgovora, ki ga je imel v oddaji radia Pariz za Slovence naš rojak dr. F. Zajdela, priznani specialist za raka (kancerolog).

Zadnje čase se v tisku veliko bere o „virusih“ kot povzročiteljih raka. Koliko je v tem resnice? Ali je treba sklepati iz tega, da je rak nalezljiva bolezen?

Odg.: Na to vprašanje je nemogoče odgovoriti na kratko. Če me vprašate, ali je rak nalezljiva bolezen ali ne, vam lahko takoj odgovorim, da rak gotovo ni nalezljiva bolezen v navadnem pomenu besede; to se pravi: ljudje, ki živijo v stiku z bolniki, ki imajo raka, ne tvegajo nobenega okuženja v zvezi z rakom. — Odgovor na vprašanje, ali povzročajo raka virusi, pa je dosti bolj zamotan.

Ali dovolite, dragi doktor, ker ste že zašli med nestrokovnjake, da vas najprej vprašam, kaj so pravzaprav „virusi“?

Odg.: Danes vsi vemo, da razločujemo med mikrobi razne kategorije in to ne le z ozi-

Mednarodni sekstet poje slovenske narodne pesmi

Na sliki so po narodnosti: Nemka, Francozinja, Danka, Španka, Slovenka (Marija Žagar) in Francoz. Vsi so dobri pevci ter so lansko leto med počitnicami v Španiji peli slovenske narodne pesmi. Vsako leto namreč prireja vseučilišče v Zaragozi počitniške tečaje. Tega se je udeležila tudi gdč. Žagarje-

va, ki drugače poučuje jezike na angleških šolah. Med tečajem so bili nastopi posameznih narodov. Ker je bila gospodična Žagarjeva sama, je združila tujce v sekstet, ki je zapel štiri slovenske narodne pesmi, kar je zbudilo toliko zanimanja, da so bili pevci nato povabljeni celo v krajevno kazino.

rom na njihovo velikost, ampak tudi kar se tiče njihovega načina življenja. Bacili tuberkuloze, griže, tifusa itd. spadajo n. pr. v kategorijo bakterij, to se pravi mikroskopsko majhnih bitij, ki merijo nekaj tisočink milimetra, a ki so kljub tej majhnosti vseeno kompletni organizmi, ki se samostojno razmnožujejo. Virusi pa so mikrobi, ki so po navadi znatno manjši od bakterij; najmanjši merijo komaj nekaj milijonink milimetra. A najvažnejše je to, da ne morejo živeti in da se še manj morejo razmnoževati sami od sebe. Živijo torej v celicah organizma in za svoje življenje in plojenje izkoriščajo, izrabljajo njihove strukture. Ena najbolj znanih virusnih bolezni je poliomielitis (otročka ohromelost); njen virus se naseli in razmnožuje v celicah živčnega sistema; te celice lahko dokončno uniči.

(Prihodnjič še kaj)

za naše može

Dobra beseda

Če bi mož znal dovolj in pravi čas ceniti in hvaliti žensko nagnjenje do prikupne zunanosti, bi bila tudi žena prej zadovoljna in bi se možu ne bilo treba pritoževati, češ, žena mi ves denar „v cunje“ vtakne. Tako pa so žene prav zaradi nerazumevanja in podcenjevanja v tem pogosto tem bolj nezadovoljne in imajo vedno nove zahteve. Vzročnost je skoraj vedno nasprotna, kot možki navadno mislijo. Žena ne zahteva vedno več novih oblek zato, ker je nečimrna, temveč nasprotno: postala je preveč zahtevna zato, ker je mož niti v malem ni pohvalil in ji ni dal potrebnega zadoščenja; tako nezadovoljnost raste in se razvije v pravo boleznost in nezanosnost.

Kako zadovoljna, čedna in prikupna je marsikatera žena, čeprav je malokdaj „nova“ ali morda le „prenovljena“, ker ji mož vsak dan ali vsaj pogosto daje tisto, kar žena brez-pogojno hoče „vsak dan novo imeti“ in kar je tako rekoč „krona“ vse njene lepote in prikupnosti, namreč priznanje, zlasti pa priznanje lastnega moža, da mu tako oblečena ugaja.

Če bi bili možki vsaj toliko dušeslovca, kakor je v teh vrsticah nakazano, bi imeli neprimerno manj denarnih izdatkov in živčnega vznemirjenja. Obenem bi pa bilo zakonsko življenje nagrajeno s tihim, osrečujočim mirom dveh src, ki se razumeta.

Žena pa pričakuje pohvalo tudi drugje, ne samo pri obleki in zunanosti. Vedno se razodeva ista ženska potreba: osebna usmerjenost. Brez zavesti, da se za koga žrtvuje, ne more delati, a prav tako tudi brez pohvale tistega, ki zanj dela, živi in se žrtvuje, nima veselja ne do dela ne do življenja.

Zvečer po trdem celodnevem delu je kmetica postavila na mizo za večerjo pest sena. Možki so jo gledali, misleč, da se ji je zmešalo, žena pa je lepo mirno rekla: „Kako sem pa mogla vedeti, da' sploh opazite, kaj vam postavi na mizo? Že trideset let vam kuham, a še nikdar nisem slišala ene same besede, ki bi mi povedala, da pogledate, kaj jeste.“

Ta zgodba je morda izmišljena, a nič zato; lepo nam le pojasni to, kar nas zanima: žene rade vidijo, če jim zajtrk, kosilo ali večerjo pohvalimo. Težko prenašajo, če jim nikoli ali zelo redko pohvalimo jed, ki so jo skuhale; kako jih mora šele boleti, ako možki ne zna drugega, kakor da vsako jed „obgodrnja“, da ni z nobeno zadovoljen in ne pomisli, da mu jo je žena pripravila morda celo z veliko skrbjo in trudom, pa večkrat tudi z grenkostjo, ker bi bila rada kaj boljšega skuhala, a ni imela.

Če pomisliš, s kako sladkimi besedami si znal sedanjí ženi „ušesa božati“, ko si bil še fant, če pomisliš, kako si ji na dušo „pihal“ samo zato, da bi jo zase „pridobil“, ali nisi nespameten, ako se sedaj niti z besedico priznanja in pohvale ne potrudíš, da bi svojo nekdanjo največjo pridobitev vsaj ohranil? Kakšna nespamet, da svojo nekdanjo pridobitev, za katero si žrtvoval dneve in noči, zdaj vsak dan z nepremišljenimi očitki in godrnjanjem od sebe suvaš in zapravljaš košček sreče, za katero bi bil pripravljen iti celo v fantovski pretep!

Kolikokrat ena sama beseda preveč ali premalo skvari že zajtrk in zagreni okus za ves dan!

Dr. A. Trstenjak

— Porurje bruha železo —

Porurje je dežela tovarn, jeklarn, rudnikov in koksarn, obkroženih z delavskimi naselji in trgovskimi četrtmi. Skoraj neprenehoma jo obdaja mešanica pare, dima in prahu. Na prostoru s površino tretjine Slovenije živi v Porurju blizu 6 milijonov ljudi, natrpanih med tovarnami, cestami, rudniškimi nasipi in rečnimi prekopmi.

Porurje bruha železo! Nešteto železnih peči (plavžev) gori noč in dan. Mnoge izmed njih izdelajo dnevno do 1000 ton železa.

Železna peč ali plavž je okrog 25 m visoka in do 8 m široka peč, katere stene so sezidane iz nepregorne opeke. Plavž proizvaja surovo železo, to je stopnja železa med rudo in jeklom, ki ga imenujemo tudi grodelj.

Kakšen je postopek pri pridobivanju surovega železa? Niti posebno zapleten ni. Plavž napolnimo s plastmi koksa in železne rude, katerim primešamo nekaj apna. Dandanes pridajo rudi še nekatere druge snovi in to zmes potem imenujemo sinter. — Ko je plavž napolnjen, zažgejo spodnjo plast koksa. Da gori, vpihavajo v spodnji del plavža, talilnik, po ceveh pihalicah velike množine poprej segretega zraka. V talilniku tako nastane visoka vročina (do 1500 stopinj C), ob kateri se kisik, kot sestavina železne rude, loči od železa, podobno kot druge sestavine železne rude, in zgori z ogljikom, ki ga oddaja koks. Železo pa, ki se je tako sprostilo kisika, staljeno teče preko vsipa in se zbira v spodnjem delu plavža. Ker si je med potjo nabralo do 4 odstotkov ogljika, je to železo krhko in se ne da oblikovati in kovati. Imenujemo ga surovo železo, grodelj. Uporabno je le za tako zvano sivo litino.

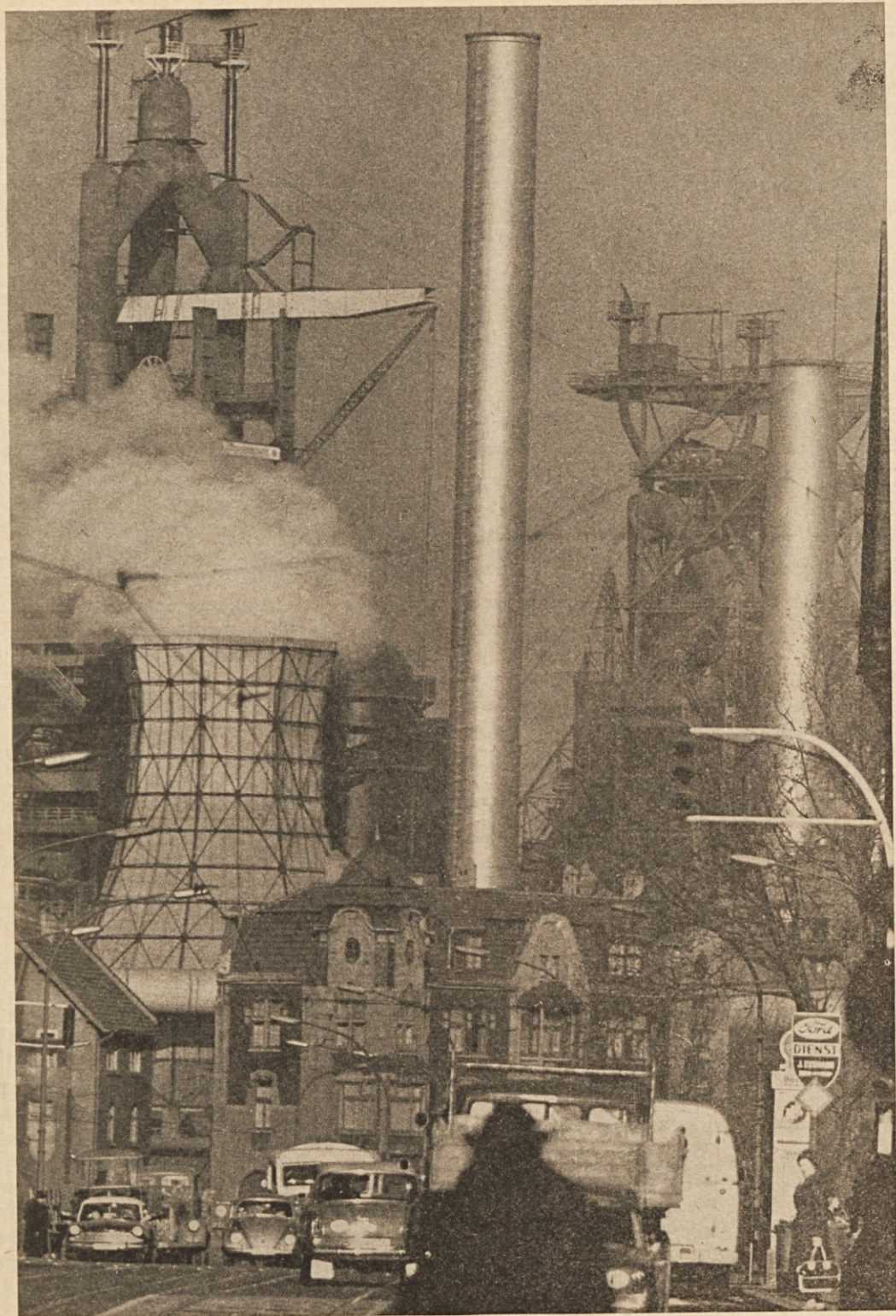
Tudi ostanki rude, koksov pepel in apno se pri visoki vročini stopijo in pri tem stalijo v žlindro, ki plava v talilniku nad grodljem. To žlindro je treba pred izlivom grodlja iz talilnika odstraniti. Že med potjo iz plavža se sproti granulira (sesede). Uporabljajo jo pri izdelovanju opeke, dodajajo jo cementni mešanici in uporabljajo kot gradivo za nasipanje.

Grodelj pa spuščajo v velike posode, ponovce, in ga tekočega prevažajo v jeklarne k nadaljnjemu predelovanju.

Na sliki vidimo dva plavža akcijske družbe „August Thyssenwerke“ v Duisburgu. Novi plavž (levo) smo videli lansko leto v televiziji. Telstar je prenesel njegovo sliko čez ocean.

Stari plavž (desno) proizvaja dnevno 1000 ton železa.

„August Thyssenwerke“ v Duisburgu v Nemčiji zaposlujejo 40.000 delavcev.

GOSPA *Majda* SVETUJE...

„Nesrečna zima mrázi me, še dolgo proč ne spravi sel!“ Tako opeva slovenska pesem mrzli letni čas in kolikokrat ji pritrdimo tudi mi, ko hrepenimo po toplih sončnih žarkih. Kako prav pa ji dajo šele ubogi **bolniki**, ki priklenjeni na posteljo ujamejo skozi zmrznjeno šipo le košček zimske sivine ali poplesavanje snežink! Kako počasi jim minevajo mračni dnevi, zimske noči pa ni konca ne kraja. Ni čuda, da jih obide malodušnost in tožijo, da pomladi ne bodo več čakali. Kot bi svetel žarek posijal v bolniško sobo, se jim zazdi, kadar jih obišče znanec. So ljudje, ki se obiskavanja bolnikov branijo z vsemi mogočimi in nemogočimi izgovori: da bolnikovih tožb ne morejo prenesti, ker mu itak ne morejo pomagati, da jim duh zdravil in bolezní prav slabo dene in da je verjetno, da si naberejo bacilov in sami obolijo. Tak sebičnež naj kar raje doma ostane! K bolniški postelji pristopimo s prísrčnim sočustvovanjem in dobro voljo. Pozanimajmo se pri domačih, kdaj bolnika ne motimo. Čeprav je čas omejen, se da gotovo vskladiti s časom, ko bolnik ne pričakuje zdravnika ali ko ga običajno zajame krepilna dremavica. Pred obiskom pomislimo, s kakšnimi novicami in pogovorom bomo bolnika razvedrili. Predvsem znajmo poslušati! Razumljivo je, da nam bo potožil o svoji bolezni, saj še mi zdravi tako radi tožimo zaradi včasih prav ničevih malenkosti. Z vedro besedo pa ga bomo znali speljati na veselejši pogovor in mu dali tudi čutiti, kako ga pogrešamo in se veselimo dneva, ko bo spet poln novih moči vstopil v delovno življenje. Čeprav ne nujna, je lepa tudi navada, da bolnika ne obiščemo praznih rok. Vendar ni treba nositi dragih daril, saj se bolnik tudi prísrčno darovanih malenkosti zelo razveseli. Ne nosimo mu močno dišečih cvetlic ne velikih šopkov, za katere v bolniški sobi ne bo prostora. Par

skromnih poljskih rožic, zelene smrekove vejice, prvi cvetoč tulipan v lončku mu bodo prinesli k postelji delček travnikov, gozda ali pa upanje, da pomlad le ni tako daleč. Tudi časopis ga bo razveselil, posebno, če članke, za katere se zanima in ki ga bodo razvedrili, obrobimo ali podčrtamo, da jih bo takoj videl. Posebno pa ga bomo razveselili, če mu pred odhodom obljubimo, da ga bomo kmalu spet obiskali in če to obljubo tudi držimo.

Draga dekleta! Saj mi vendar ne očitajte, da sem vas pozabila?! Danes kar načnimo problem, ki gotovo vse zanima, problem lepe postave. Več ali manj vitka linija večini žensk dela sive lase. Vzroki prekomerne debelosti ali suhosti so lahko bolezenski in v tem primeru lahko pomaga samo zdravnik. Zdravo dekletu pa naj zaradi svoje postave ne izgublja glave. Prvi nasvet, ki vam ga dam, je tale: ne nasedajte raznim reklamam po časopisih! V večini primerov vam nudijo le priložnost, da se zlahka iznebite denarja, žal, brez uspeha. **Debeluške** med vami naj si raje postavijo ta vprašanja: 1. Sem sladkosnedna? Uživaj čim manj svežega kruha in testenin, slaščic pa se izgiblji, kar se da! Jej trikrat dnevno, vsakokrat zadosti in po pameti. Med obroki ne teši apetita s koščkom čokolade ali keksi. — 2. Je moja prebava v redu? Uživaj mnogo sadja in zelenjave, čim več v surovem stanju. Skrbi za redno stolico. — 3. Se malo

NEKAJ O TOPLOMERU

Toplomer za merjenje osebne topline potrebuje posebne nege. Kadar ga ne rabiš, ga imej v tulcu iz lepenke ali pločevine, da se ne zlomi. Preden ga uporabiš, ga vsakokrat prej preglej, če ni morda počen ali zlomljen. S krepkimi zamahi správi živo srebro v ožji del cevke! Nato ga pravilno namesti pod pazduho, a toplino boš natančneje izmeril, če ga vtakneš v debelo črevo. Ko ugotoviš toplino, osnaži toplomer s kosmičem vate, namočene v alkoholu. **Če se živosrebrna nit v toplomeru pretrga, vtakni toplomer za nekaj časa v toplo vodo, ki naj ne presega 50° C, in nitka se bo spet strnila.**

Morje avtomobilov pred tovarnami Porurja, last delavcev. Vedno več je med njimi tudi avtomobilov slovenskih delavcev.

gibljem? Pet minut jutranje telovadbe pri odprtem oknu bo koristilo ne le tvoji liniji, ampak tudi splošnemu zdravju. Hodi v prostem času na sprehod in se na ljubo pešhoji včasih odpovej vožnji z avtomobilom ali tramvajem. Nikakor pa ne posegaj po shujševalnih tabletah brez posvetovanja z zdravnikom, da ne boš svoji nečimurnosti žrtvovala ljubo zdravje. **Presuhim** povem, da se je zrediti teže kot shujšati. Kar je debeluškam pri hrani prepovedano, si ve izdatno privoščite! Torej obilno kruha in testenin, sladke smetane in slaščic, od sadja zlasti banane, dateljne, orehe in lešnike. Hranite se petkrat dnevno, t. j. v treh obilnih glavnih in dveh stranskih obrokih. Pred spanjem pojedite banano ali par keksov in popijte kozarec sladkega mleka. Tudi ve se ne sladkajte med obroki, da si ne pokvarite teka! Spite vedno vsaj osem ur, telovadite in skrbite za redno prebavo. Vsem skupaj še en nasvet: oborožite se s trdno voljo in potrpljenjem, uspeh ne bo izostal. Na svidenje prihodnjič!

Desem plava

Pesem plava po dolini,
Kdo zapel jo neki je?
Mehki glasi s tajno silo
so potrkali v srce.

Kaj je skrito v melodiji?
Hrepenenje mladih let,
tihi upi, lepe sanje,
čiste kakor gorski cvet.

Pesem, peta v prvi zori,
ko še zvezdice bleščé.
Daleč so še vroče ure,
daleč žalost in solze.

Poj, le poj mi, pevec tuji,
žar mladosti iz pesmi vre.
V daljnem mraku, ko poslušam,
tiho molim jaz za té.

R., Francija

Mati ob otroku

Mati bo kmalu opazila, kako se njen malček rad igra. Začel bo preštovati prste na rokah, rad bo zagrabil ateka za nos, požvečil palec na nogi. Nič ne bo pravil, kako je sladek, a se bo z njim igral ure in ure. Zanimala ga bo ropotulja, ki jo bo zagrabil in kmalu poskusil vreči preko robu pri zibelci. Dolge ure se bo sam s seboj pogovarjal. Huda bo le, kadar bo moker ali lačen.

Mati hoče zadostiti otrokovi želji po igranju. Ni potrebno, da bi otroka kar zasuli z igračami, kot to včasih opazimo ponekod. Drage so in marsikdaj otrok ne bo vedel kaj početi z mehaničnimi stvarmi. Glejmo raje na otrokovo korist kot pa na svoj ponos, češ, če ima sosedov, mora imeti tudi naš.

Komaj malo odraste, postane otrok pri igračah radoveden. Poskuša izvedeti, zakaj se avto premika, če ga navije. Razdre ga in zavrže. Punčki odpre glavo, da vidi, zakaj z očmi „zaspi“.

Otroški svet je svet zase. Mati vidi, da je deklici punčka iz cunj, že vsa raztrgana in pokrpana, veliko ljubša kot nova pupa, ki hodi, zaspi in reče „mama“. Medvedek bo že brez tac in nosu, a bo najljubši spremljevalec otroku v posteljo. Ne trudite se, da bi mu priljubili drugo „izdajo“ medvedka. Odklonil ga bo.

Najbolj zadovoljen bo otrok ob kupu peska, kjer bo smel gospodariti po mili volji. Z živo domišljijo si bo zgradil stvari, o katerih se odraslim še sanja ne. Res bo včasih potrebno potem dekličino oblekco izprašiti, ali pa deti celega fanta s hlačkami vred v veliko žehto, a mati bo to rada opravila, saj je otrok užival v svojem svetu. Verjetno bo to tudi ceneje kot kupi pozabljenih igrač, ki otroku ničesar ne nudijo. Paziti je pa treba, da ne bo fant z novim pipcem načel mize...

Že zgodaj se pokažejo prirodne razlike v duševnosti fantka ali deklice prav pri igrah. Zanimanje je drugačno. Marsikdaj se že zgodaj pokaže bodoči poklic, dasi nikdar ne bi mogli z gotovostjo reči dokončne

sodbe. Deklica rada pomaga pri gospodinjskih opraviilih materi. „Pomoč“ je le posnemanje njenega dela pri kuhi, pranju itd. Fantom se bo pa za malo zdelo, ako jih bo mati vprašala za kaj takega.

Če bi trgovsko merili vrednost otroškega dela, bi bila zelo majhna, včasih celo v škodo. Vzgojno je pa velikega pomena. Gotovo ne smemo preobložiti otroka niti z delom niti z učenjem. A tako bo mati igraje otroka učila za življenje. Zakaj ne bi deklica umila in obrisala prave skodelice namesto igrače! Seveda je dobro, ako ni skodelica iz najboljšega porcelana. Otroške roke še nimajo moči in lahko se zgodi nesreča. Fant bo rad poskrbel, da bo vedno zadosti kurjave pri štedilniku, a bolje je, da ne prime za sekuro, ker bi bilo škoda njegovih drobnih prstov. Materina ljubezen do otroka sama bo narekovala materi, kaj in kako naj vzgaja svojega ljubljenceka za življenje.

Zelo važno je za otroka, da se zgodaj že navadi imeti svoj red. Ne samo dnevni red za spanje in počitek, za igranje in gibanje, temveč da ima vse svoje stvari v redu. Zvečer naj sam zloži svojo oblekco, da ne bo treba zjutraj iskati po vseh kotih, kje je kaj. Morda bo tudi sam že uredil svojo posteljo, morda bo pospravil za seboj po jedi, čeprav bo mati pomila za njim!

Kar se bo otrok takrat naučil, mu bo ostalo vse življenje. Tako „zgraditi“ človeka, kot ga more mati, ga ne morejo vse univerze z vso svojo filozofijo!

Ko bo otrok že dobro obvladal jutranjo molitev, ga boste lahko naučili tudi znano večerno:

*O Jezus, blagoslovi me!
Odpusti grehe moje,
po svoji ljubi Materi,
me sprejmi v Srce svoje.*

*Naj v Tvojem svetem varstvu spim,
v ljubezni Tvoji se zbudim
in zadnjo uro milost daj,
da pridem k Tebi v sveti raj!*

*Vse dobro staršem vračaj,
v nebesih jim poplačaj
in vernih duš usmili se,
da bodo Tebe gledale! Amen!*

I. K.

Še kamni doma

Povrnil se bom,
povrnil nekdam
med negibne oljke,
v poletni vročini
razsejane med skalami
po bregu.

To morje daljav
mi je ubilo dušo
do grenke onemoglosti —

še kamni doma,
razžarjeni kamni na Krasu
so bolj prijazni
kot te zemlje
brez toplih oči.

Iz pesniške zbirke Humbenta Pribaca „Bronasti tolkač“, ki je izšla kot prva slovenska knjiga v Avstraliji v Melbourneu I, 1962 in bila natisnjena v slovenski tiskarni Simona Špacapana.

Romanje v Lurd

Ker praznujemo v februarju praznik Lurške Matere božje, opozarjamo rojake, naj že sedaj mislijo na vseslovensko romanje v Lurd, ki bo od 18. — 24. junija. Udeleženci naj si po možnosti zagotovijo dopust in tudi sredstva. Cena v hotelu je po izbiri od 15 fr. fr. naprej. Vse informacije lahko dobite pri svojih dušnih pastirjih.

Nekaj podatkov

Za leto 1960 so ugotovili, da je imela procentualno največ samomorov Vzhodna Nemčija. Tam je v tem letu napravilo samomor 5185 ljudi, kar pomeni 3 osebe na 10.000 prebivalcev. V Zapadni Nemčiji si je istega leta vzelo življenje 1,9 oseb na 10.000 ljudi, v USA pa 1,0 in v Franciji 1,7.

V Zapadni Nemčiji je trenutno 29 odstotkov včlanjenih pri delavski strokovni organizaciji (Gewerkschaftsbundu). Leta 1960 jih je bilo še 30 odstotkov. Število članstva torej pada.

V Zapadni Nemčiji živi 277.000 italijanskih delavcev, od teh samo v Porurju 74.000. Leta 1961 je 2543 Italijanov in Italijank sklenilo zakon z Nemci oz. Nemkami.

Gorenjska zimska narodna noša
iz preteklega stoletja

slovensci doma

V Visolah pri Slovenski Bistrici je izbruhnil požar, v katerem so se zadušili trije otroci družine Mihelak. Bili so sami doma, zaklenjeni v hiši. — Za letošnji božič je tudi v Puštalah pri Čepovanu zasvetila električna luč. — V Kamniku se je zaletel vojaški tank v hišo in jo deloma porušil. — V Dragatušu pri Črnomlju so odprli novo šolo.

Ljubljanska pošta je bila pred božičnimi prazniki obložena s voščilnimi kartami, da še nikdar tako. „Vse kaže, da so Ljubljančani začeli pošiljati čestitke nekoliko prej kot lani,“ piše komunistični dnevnik. S tem hoče povedati, da ljudje sedaj raje voščijo za božič, ki je moral biti v naši domovini tudi letos navaden delovni dan, kot pa za novo leto, ki ga praznujejo kar tri dni.

Izreden val mrzlega zraka je po božiču zajel tudi Jugoslavijo. Mraz je bilo tudi ob istrski obali. V Trstu je neusmiljeno razsajala burja, dvigala ljudi v zrak in jih metala po tleh. — V začetku decembra je bilo deževje, ki je močno prizadelo Vipavo v Vipavski dolini. —

Slovenska akademija znanosti in umetnosti, najvišja naša znanstvena ustanova, je imela letno skupščino in izvolila tri nove člane. Sedaj pripravlja med drugim tudi kar se da obširen slovar slovenskega jezika.

V tovarni Iskra dela že osem let slepa Marija Skumavec. Ko je prebolela ošpice, je izgubila vid. Pri delu je tako spretna, da dela ob tekočem traku in privije 8 vijakov v 30 sekundah.

V tovarni „Plamen“ v Kropi na Gorenjskem, kjer je že od nekdaj razvita železarska industrija, je sedaj proizvodnja skoraj povsem avtomatizirana. Lani so izvozili za 170.000 dolarjev vijakov, največ v ameriške Združene države, v Turčijo in v Iran. Za Ameriko jih izvažajo v lesenih sodčkih. Blizu tam so Lesce, kjer izdelujejo verige. Lani so jih izvozili za 630.000 dolarjev.

Sredi mesta Kopra ob Jadranskem morju je 27. dec. začelo goreti v podjetju „Embalážni servis“ in je tako nastalo za 13 milijonov dinarjev škode.

Zavod za statistiko republike Slovenije je objavil, da so se v teku lanskega leta v primeru s prejšnjim letom zvišali življenjski stroški za 15%. Hrana se je podražila za 21%, pijača in tobak za 19%, obleka za 7%, stanovanje za 3%, higienske potrebščine za 13%, stroški za razvedrilo 8%. Zanimivo je bilo, ko proti koncu leta ni bilo nikjer več jajc. Ljudje so namreč poklali kokoši, ker je postala krma zanje predraga. Končno je le prišla novica, da bo prišla pšenica spet iz Amerike...

Zadnje čase je v modi združevanje raznih podjetij. Odpravili so tudi celo vrsto okrajev. Na Primorskem spada sedaj vse pod okraj Koper, vsa Gorenjska in pol Dolenjske spada pod okraj Ljubljana, pol Dolenjske in kos Štajerske pod Celje, ostalo pa pod Maribor. Ljudje se sprašujejo, kje bodo sedaj zaposlili tiste, ki so sedeli v uknjenih uradih. A so že poskrbeli zanje. Pravijo, da so za nekatere pripravili pač nove oddelke, da bodo imeli službo. Drugi pa sva-re v časopisju: „Ne združevati vse od kraja!“ — Prošnje za potne liste bodo odslej reševali kar na občinah. Sicer so pri tem

imeli glavno besedo že sedaj krajevni funkcionarji.

Povprečno živi moški v Sloveniji 65 let, ženska pa 70 let, pravijo najnovejši statistični podatki. 64,7% prebivavcev ima le ljudsko šolo, 35,3% pa ima višjo izobrazbo. Sami pridelamo komaj tretjino moke, ki jo pojemo. Zato pa pridelamo 4,5 več krompirja, kot ga pojemo. Komaj 30% prebivalstva v Sloveniji je še kmečkega. V 50 letih je ta odstotek padel od 66% na 30%. — Šestina jugoslovanskega industrijskega dohodka odpade na Slovenijo. — Vsak peti Slovenec ima radijski sprejemnik.

Niso nam pa v čast naslednji podatki. Poraslo je med nami število samomorov. Na 100.000 prebivavcev jih pride v Sloveniji 25, medtem ko je jugosl. povprečje 12. V tem oziru je pri nas slabše kot pri Avstrijcih in Madžarih. Tudi lastnine ne spuštujemo več. Od vseh pravi pred sodnijo je bilo 29% procesov zaradi imovinskih prestopkov (jugosl. povprečje je le 19%).

Te dni je minilo 100 let, odkar se je v Trčmunu rodil rajni pesnik in voditelj Beneških Slovencev, bogoslovni profesor msgr. Ivan Trinko. Tu ga vidimo v velikem snegu pred domačo hišo v Trčmunu

V ANGLIJI

Bedford: Obljubili smo, da bomo kaj več povedali o vsem, kar je bilo v Bedfordu tik pred božičnimi prazniki. Lepo je bilo in hvaležni smo vsem, da je vse tako lepo uspelo. V soboto 22. decembra so gostje napolnili mestno gledališče. Nekateri Slovenci so prišli iz zelo oddaljenih krajev. Seveda so bili navzoči tudi ljudje drugih narodnosti. Najprej so nastopili naši otroci, ki obiskujejo slovensko šolo, s petjem, nato je bila igra „Vest“ v treh dejanjih. Glavna točka sporeda pa je bila prihranjena spevoigra „Miklavž prihaja“ z nastopi angelov in parkljev ter „Miklavža“ isamega, da ne pozabimo sv. Petra. Vsi so prav dobro opravili svojo vlogo. — Prireditve se je udeležil tudi g. novomašnik Št. Falež, ki je bil nekaj tednov prej posvečen v Rimu ter je v Bedfordu daroval v nedeljo 23. decembra svojo prvo slovesno daritev. Novo cerkev Kristusa Kralja so napolnili Angleži in Slovenci. Na pragu je Rehbergerjeva Jožica podala g. novomašniku križ s kratkim pozdravom. Pri slovesni maši sta asistirala g. Galvin, bivši župnik na tej župniji, ki je g. Štefanu pomagal v šole, in slovenski župnik. Oba sta tudi govorila novomašniku tako angleško kot slovensko. Po maši je novomašnik podelil vsem svoj blagoslov. G. novomašnik je preživel vsa leta do študija na Angleškem kot delavec, pa tudi še potem je rad prihajal sem. Zato mu še posebej Slovenci na Angleškem želimo božjega blagoslova na življenjski poti!

† **P. Milošič:** Huda zima je tudi med Slovenci na Angleškem zahtevala svojo žrtev. Kot je posmrtna preiskava dognala, je pokojni Peter Milošič, — doma iz Istre, živel je v Leedsu v lastnem domu že 15 let, — v noči na 29. december lanskega leta odnesel z ognjišča nekaj žarečega oglja, da bi si ogrel spalnico. Utrujen je zaspal za vedno. Živel je sam ter so ga šele nekaj dni kasneje sosedje pogrešili. Slovenci v Leedsu so ga spremili na katoliško pokopališče v soboto 5. januarja. R. I. P.

Krsti: Še v maju so krstili v Wakefieldu dvojčka Franca in Pavla Soršak, v jeseni pa v Keighleyu Emila Vidic. — V septembru je bila v Leih pri krstnem kamnu Silvija Braček. — 2. decembra pa so prinesli v

cerkev h krstu Martina Jereb iz Glasshoughtona, Castleford. — Čestitamo.

London: Kot po navadi bo v nedeljo 10. februarja ob petih popoldan sv. maša z blagoslovom v kapeli „Našega doma“.

V BELGIJI

Charleroi-Mons-Bruxelles

Tudi tokrat je lepo uspelo miklavževanje v Gilly, ki smo ga imeli dne 23. dec. Menda je imel lani sv. Miklavž precej dela, ko je prišel med nas tako pozno. Spremljal ga je le en angelček, peklensček mu je pa ušel, ker se je zbal božičnih praznikov... Obdaril je vse naše otroke, pa tudi odrasle. Obljubil je, da pride drugič bolj kmalu. Igra „Burka o piškrovezu“ je vse spravila v veselo razpoloženje. Požrtvovalnim sodelavcem tega večera naše priznanje!

Še vedno je v Hopital-Civil v Charleroi ga. Terezilja Prezelj iz Jumet. Zlomila si je bila nogo meseca decembra 1961 zaradi avtomobilske nesreče, a se še do danes ni popolnoma pozdravila. Znova so jo dvakrat operirali in upanje je, da se ji noga popolnoma pozdravi. — Mali Lenki Plešnik iz Dampremy, ki je zbolela na poliomielititis, se zdravje počasi vrača. Daj Bog, da bi popolnoma ozdravela. — Zadnje čase je bilo vsled slabega zimskega vremena več rojakov bolnih. V bolnici Saint-Joseph v Gilly se zdravi dva iz Farcienes, g. Franc Umek, kateremu gre zdravje na bolje, in g. Franc Pisarič, katerega nameravajo zdravniki poslati na „traitement d'air“ v neko zdravilišče.

Naš pevski zbor „Jadran“ je tudi letos nastopil v Bruslju 22. decembra zvečer na koncertu božičnih pesmi „Noel dans la Cité“. Dobro so se obnesli.

Že dalj časa je bolehal na rudarski bolni g. Ivan Strgulc iz Farcienes. V začetku decembra so ga prepeljali iz sanatorija v Marcinelle v bolnico Institut-Médical v Charleroi, kjer je lepo spravljen z Bogom — prejel je vse zakramente za umirajoče — umrl dne 17. decembra. Rojen 1893 v Bovcu je delal skoraj 30 let po rudnikih ter dočkal lepo starost 69 let. Naj mu bo Bog milostljiv sodnik!

Dne 29. decembra se je poročila v cerkvi sv. Petra in Pavla v Chatelet rojakinja gdč. Ana Gabrovec z domačinom g. Josephom Guyaux iz Bouffloulx. Želimo jima obilo sreče v novem življenju!

V Žalcu ob Savinji je umrl upokojeni rudar Ernest Bratec, ki je delal pred vojno v Limburgu in v okolici Charleroi, zadnja leta pa bival pri hčeri v La Hulpe pri Bruslju. Sorodnikom naše sožalje.

Limburg

Slovensko pevsko in kulturno društvo „Slomšek“ iz Eisdena je v nedeljo, 23. decembra 1962, obhajalo miklavževanje in božičnico. Kljub hudemu mrazu se je zbralo prav lepo število rojakov, ki so bili vsi postrženi s čajem in pecivom. — Naši mali so nam predvajali igrico „Zapeljivec“ in se tudi prav dobro odrezali z deklamacijami in pesmicami. Moški zbor „Slomšek“ je zapel nekaj narodnih, mešani zbor pa božične pesmi. Miklavž je obdaril male in odrasle ter priporočil, da bi še bolj napredovala slovenska pesem in kultura med rojaki v tujini.

Za božič je pevski zbor „Slomšek“ pel pri polnočnici v Mariaheide, na sveti dan pa pri slovenski službi božji v Eisdenu. — V nedeljo 28. dec. 1962 je imel svoj letni družabni večer, ki je prijetno in veselo potekal. Posebna zahvala g. Villiju Rogelj in ge. Vivod, ki sta preskrbela za pijačo in jedačo.

Druge podrobnosti sporočimo prihodnjič. Č. g. V. Zaklju, ki je trenutno v bolnišnici, želimo skorajšnjega okrevanja in nadaljnjega delovanja.

Dva dni pred božičem je obiskal Miklavž tudi slovenske otroke v Waterscheju. Kljub hudemu mrazu so prišle vse družine. Otroci so, čeprav pripravljani na ta dogodek, med jokom in smehom povedali svojo molitvico ali pesmico. Ga. Lojzi Novak je posamezne pri Miklavžu fotografirala. V znak hvaležnosti za ves trud, so bili tudi tokrat pevci obdarjeni z malenkostjo. Po obdaritvi se je razvil prijeten, domač večer, povezan s božičnimi in narodnimi pesmimi. — Praznovali smo tudi prehod starega leta v novo. Razpoloženje je bilo sproščeno, in z gledalo je, da je vsak čutil košček domovine v tujini. — Ali je odveč, če že zdaj

povemo, da se pripravljamo na pusta... Radi bi, če bo po sreči, organizirali zopet lep družaben večer. Kaj je še bolj pristnega kot živahna godba, dobra kapljica in kرافeljci na pustni veselici? Seveda bo najlepša maska nagrajena. Ze vnaprej vsi vabljeni.

V FRANCIJI

V Franciji vodi dušno pastirstvo izseljencev vseh narodnosti posebna komisija francoskih škofov, kateri je dosedaj predsedoval nadškof iz Sensa, msgr. Lamy, njen tajnik pa je bil pariški pomožni škof msgr. Rupp. Kot smo že poročali, je bil msgr. Rupp imenovan za škofa v Monaku, nadškof Lamy pa je zaradi bolezni odstopil. Z novim letom je prevzel predsedstvo škofovske komisije za izseljence pariški kardinal Feltin, tajništvo pa msgr. Ramondot, ki tako prevzema delo, ki ga je doslej vršil msgr. Rupp.

Slovenci se veselimo, da je prevzel predsedstvo škofovske komisije za izseljence pariški kardinal, saj je ta poznan po svoji široki razgledanosti in je v pariški nadškofiji kot prvi francoski škof poskrbel za izvajanje papeške konstitucije „Exsul Familia“, in ustanovil tudi slovensko župnijo v Parizu. Monseigneur Ramondot je pa tudi že doslej imel več zvez s Slovenci, katere je kot vodja poletnih tečajev na Katoliškem inštitutu v Parizu vedno z odprtimi rokami sprejemal.

Novemu izseljenskem vodstvu slovenski izseljenci v Franciji izražamo svojo spoštljivo vdanost s prepričanjem, da bomo pri njem vedno našli očetovsko razumevanje za naše potrebe.

Pas-de-Calais

Miklavževanje v Bruay kot v Méricourt je najlepše uspelo. Miklavž z angeli je povsod prinesel malim velikemu veselja; parklji, ki so bili letos precej hudi, so pa celo odrasle ostrašili. Otroci in odrasli so dve uri vse lepo zabavali. Božič je bil res družinski praznik. Precejšnja udeležba pri polnočnicah in drugih mašah pa je znak, da nam vsem pomenijo ti prazniki nekaj več kot nedelja, saj smo prav ob praznikih prenovili svoje duše. S številnimi obhajili so obhajali Rojstvo Gospodovo zlasti naši bolniki.

V Armetières (Nord) se je na božič popoldne zbralo lepo število rojakov iz okolice in iz Lilla k jaslicam in maši. Nato smo pri Maučecovih skupno preživeli božični večer.

MSGR. VALENTINU ZUPANČIČU

kličemo ob 80-letnici:

„Še na mnoga leta!“

vdani in hvaležni Slovenci iz Pas-de-Calais v Franciji s svojimi slov. katoliškimi društvi.

Na Silvestrovo so se pa v Croisilles vsi, ki žive v bližini, z mašo in potem z družabnim večerom poslovili od starega leta.

V tihoti in skromnosti sta praznovala zakonca Suštaršič iz Meurchina svojo zlato poroko, g. Franc pa še zraven v decembru 80-letnico življenja. Oba sta še čila in zelo zvesta bralca „Naše luči“. Naše čestitke in na mnoga zdrava leta!

V Méricourt-Mines je 25. dec. po zakramentu sv. krsta postal kristjan Janez Marko Filip Grandovec. Naj ga varuje božje Dete!

V Sallaumines sta 5. januarja prejela zakrament sv. zakona g. Mihael Martinčič in Irena Ogorzelski. Novoporočenca naj spremlja sreča in blagoslov!

Pariz

Slovenci imamo vsako nedeljo skupno sveto mašo ob petih popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, Paris 6, métro: Sèvres-Babylone. — Slovenska pisarna (7 rue Gutenberg, pritličje, levo, Pariz 15, métro: Charles-Michels, tel. BLOmet 89-93) je odprta vsak torek in četrtek popoldne.

Tudi nas Slovence je zelo zadela vest o nenadni smrti rektorja Hrvaške katoliške misije v Parizu, č. g. Draguna, ki je nenedoma umrl na božični dan, zadet od srčne kapi. Ko je dopoldne maševal za Hrvate, se je med pridigo zgrudil in izdihnil. Tako smo Slovenci popoldansko božično mašo opravili za pokoj njegove duše. Tudi njegovega pogreba smo se v lepem številu udeležili. Vsem hrvaškim prijateljem izrekamo svoje iskreno sožalje.

Poročila sta se Ivan Šega, rojen v Franciji, krščen pa na Brezovici pri Ljubljani, in Henriette Fayaud. Želimo lepo življenjsko pot! Krščena je bila Danica Markoja, ki je tik pred božičem razveselila očeta Jožeta, doma iz Odrancev, in mamico Kristino, rojeno Žalig, iz Hotize. Botrovala sta Stanislav Uljan in njegova žena Marija Topličanec.

Mantes (Seine-et-Oise). — V zakramentu sv. zakona sta potrdila svojo ljubezen Franc Jelerčič iz Tabora pri Sežani in Alojzija Grlj iz Harij pri Ilirski Bistrici. Priči sta bila ožja rojaka Andrej Bratuž iz Jalovca in Srečko Mavrič iz Merc. Mladima zakonca želimo obilo sreče!

Biarritz (B. Pyren.) — Naša zvesta bralka Ida Kogoj že 14 mesecev bolega in je največ v postelji. Želimo ji skorajšnega okrevanja.

Zlati, zlati časi... Bernardka in Stanislav Uljan iz Francije.

Nica

V teku zadnjih mesecev se je pri nas dogodilo veliko novega. Naši Slovenci so prijazni in vedno bolj razumevajo veliko pridobitev doma na 6 Rue de France. Z velikimi žrtvami se je vse naredilo v našem domu. V preteklem letu smo morali premagati težavo izdatkov 2.149.753 starih francoskih frankov! Ko bi ne imeli v Parizu č. g. Čretnika, ki je z vsem srcem pri tem pomagal, bi nikakor ne zmogli. Naj mu bo vedna hvala in zahvala! Seveda tudi patru Jakobu, ki je enako storil, kar je mogel.

Odkar je začel funkcionirati naš dom, je bilo izdanih tukaj preko 500 brezplačnih obrokov hrane in 274 brezplačnih prenočišč. Tako je bilo novim, ki prihajajo, veliko pomagane. Marsikateri se spominja, kako težko mu je bilo, ko je sam pred leti, ko še ni bilo doma, iskal, kam naj bi položil glavo, kje naj bi dobil košček kruha. Sedanje delo za pomoč novim je vsekakor delo krščanske ljubezni, ki sprejema človeka kot človeka...

Poročili so se v zadnjem času pri nas: Tone Trošt in Mirjana Klar, Alojz Vučič in Tonka Sušanj, Marijan Rožič in Milka Nikšič, Alojz Polh in Valerija Gombač, Danijel Skrl in Ana Marija Jan, Ivan Rapljenovič pa je vzel Francozinjo Koletu Delorme, Ljubo Čirjak se je zmenil s Francko Kegalj, Ivan Mender z Miro Benčinič in Edvard Tupek s svojo Helenco. Naj bi bil božji blagoslov nad vsemi!

Pri krstih smo bili pa bolj počasni. Silva

Julijana Čelikova je bila prva, potem pa še Marendičeva Ančka in Milan Galo.

Veliko veselje smo imeli na dan miklavževanja. Dvajset jih je bilo obdarovanih, največ po dobrotnem srcu gospe Germanove, ki je koroška rojakinja in živi že dolgo časa v Villefranche, par kilometrov ven iz Nice. To je bilo veselja! Posebno za čisto male, ki so sploh privikrat videli Miklavža z lepo belo brado. — In še nekaj lepega je bilo, namreč polnočnica za božični praznik. Toliko Slovencev se je zbralo v kapelici našega doma, kakor je bilo to le enkrat morda, namreč na dan blagoslovitve naših prostorov. In tako so prepevali ti naši Slovenci, da se je v marsikaterem njih poročil sklep: „Sedaj bom pa zares pogosteje prihajal v ta naš dom, posebno še ob nedeljah k maši, h kateri nas pater Jakob tako vabi in kakor pač to Bog pričakuje od nas. Saj smo kristjani!“

Iv vzhodne Lotaringije

Iz naše pisarne

V Merlebachu zveni mrtvaški zvon kar naprej, a hvala Gospodu, je šla smrt v zadnjih tednih mimo naših rojakov. Časopisi so objavili samo smrt rojakinje Marije Vovk, roj. Vovčko, doma iz Rajhenburga, stanujejo v Habsterdicku. 13. in 20. dec. 1962 sem jo še obiskal v bolnici Petite Rosselle. Nato je odšla domov v upanju, da bo šlo bolje, pa je bilo nasprotno. Naj počiva v miru! Sorodnikom naše krščansko sožalje!

Sestri Šinkovec, poročeni z domačini: Štefi z Armandom Elter, Frančiška pa z Georges Zims, sta razveselili vsaka svojega moža z otročičem (prva z Danijelom, krščenim 9. 12. v Téting-sur-Nied, druga s Klavdijem, krščenim 23. 12. v Faulquemont Cités). Tako sta obe družini lahko še bolj čutili Marijino srečo ob rojstvu malega Deteta Jezusa. Naj deteti še bolj poglobita ljubezen mladih mater in očetov!

Trije mladi poročenci so v zavesti, da sreče in blagoslova ne more biti v družini, če Bog ne blagoslovi zakonske zveze, stopili pred oltar ter si obljubili zvestobo: dne 22. 12. v Merlebachu Alojzij Brili in Vera Žibert iz Veličega Kamna odnosno Senovega pri Brestanici, dne 27. 12. v Merlebachu Jožef Urbija in Slanišlava Čeligoj iz Trnja pri Postojni oz. Velike Pristave, in dne 29. 12. v Faulquemont Cités Jožef Žitko ter Ivana Kober iz Slivja oz. Algrange. Božji blagoslov naj napolnjuje njih hiše, da bi nikdar ne

pozabili slovesne prisege zvestobe pri oltarju vsemogočnega Boga!

Naši bolniki so ta čas marsikaj pretrpeli. V začetku je bila megla, nato sneg, mraz in poledica na cesti. Bili so zato kot zaprti doma. Težko je ležalo to breme na njih. Prelepi krščanski običaj jaslic in božičnega drevesa, spomin na Jezusa, ki je edina prava Luč sveta, je pa posvetila ponovno s svojimi gorkimi ljubeznivimi žarki tudi v žalostna srca bolnikov. Kljub slabemu vremenu smo po vseh kolonijah — kot lansko leto — praznovali božične praznike in novo leto z lepimi slovenskimi božičnimi pesmimi, z dobro opravljeno sv. spovedjo in sv. obhajilom. Ako je to zadnje leto v našem življenju, bo ostala v nas prijetna zavest, da smo vse te praznike darovali v čast Bogu in v mir ljudem na zemlji, ki so blage volje!

Rojaki, pogumno naprej, ne dajte se zvyabiti praznim obljubam tega sveta in ne grozjam in zasmehu nesrečnih brezvernih ljudi! — Slovenski izseljenski župnik Stanko Grims iz Merlebacha.

Behren-lez-Forbach. — Oglašamo se tudi mi iz novega očitja in poročamo, da smo lepo praznovali božične praznike po naše. Imeli smo v svoji sredi msgr. Grimsa in č.g. Dejana. Prav lepo smo prepevali litanije Mater božje, bila je priložnost za spoved in slišali smo pridigo v našem jeziku. Končno želimo vsem rojakom po svetu in v domovini, posebno našim izselj. duhovnikom srečno, veselo in blagoslovljeno novo leto.

Pregled dela misije v letu 1962

Statistika: Vse leto so rojaki prihajali na novo in odhajali. Še vedno je v naši okolici do 3200 takšnih rojakov, o katerih govori papeška okrožnica „Exsul Familia“. Domača tukajšnja statistika našteje seveda komaj tisoč naših ljudi, ker izpušča vse, ki so sprejeli francosko državljanstvo in vse tu rojene otroke. Za vedno je odšlo v letu 1962 od tu 5 rojakov; 12 pa, ki so prišli na obisk, je ostalo tu. Ni skoro tedna, da se ne bi oglasil tu kdo iz Nemčije in Italije, toda večina odide naprej v srednjo Francijo ali proti Parizu.

Dopisov je na našo Misijo prišlo 1905, odposlanih je bilo 1252; skupaj 3157.

Umrlo je 17 moških, 9 žensk, 1 otrok; skupaj 27, cerkv. pokopanih 26. — Krščenih je bilo 9 dečkov, 13 deklic; skupaj 22. — Poročenih v cerkvi: 15, pri drugih duhovnikih 3, torej 18. Od teh dve poroki taki, ko so

Poroka Lucijana Božič in
Pavle Mezgec v Parizu

bili dalj časa poročeni samo na občini (civilno). Sledite tem še ostali!

Služba božja. — V Merlebachu smo resnično hvaležni č. sestram v Hospice Ste. Elisabeth, da nam še vedno dajejo na razpolago najboljšo uro ob nedeljah in praznikih za našo službo božjo, t. j. ob 10. uri dopoldne! Duhovnikovim besedam pomaga z velikim uspehom petje naših pevcev in pevk, ki imajo teden za tednom skušnjo in nedeljo za nedeljo nastopajo. Kakšna žrtev je to, ve samo tisti, ki redno prihaja k skušnjam, če ni nujno zaposlen ali bolan. Naš spretni dirigent g. Emil Sinkovec, učitelj, je poleg navadnih pesmi na praznik Kristusa Kralja zapel s svojim zborom krasno Kimovčevo latinsko 4-glasno sv. mašo. Ni čudno, da imamo zaradi lepih slovenskih pesmi in 4-glasnih latinskih sv. maš tudi vedno več domačinov pri naši službi božji. Organist nam je še vedno naš prijatelj g. Arthur Kratz, upokojeni šolski direktor. — Razveseljivo je, da je pri sv. maši veliko mož in tudi mladine. K maši vabimo tudi tiste, ki pravijo: „V Boga verujem, k maši pa ne grem!“ Iz tega zveni, da se zdi takim nekaj poniževalnega prestopiti prag cenkve. Le čudno se potem vsem zdi to, da hočejo takega človeka, ko umre, pri pogrebu s silo prinesiti prav pred oltar, ko sam še za vrati ni hotel biti! Ako verujemo, da je Kristus, delavec, pa edini Odrašenik sveta, v cenkvi, potem bomo radi prihajali v cerkev, dokler nam ljubi Bog da zdravja! Da bo naše petje v cerkvi še lepše, pridite vsi, pošljite svoje hčerke in sinove, da si izprosijo s petjem blagoslova za svoje življenje!

Lepe so bile naše službe božje tudi po kolonijah. V Creutzwald-Neuland

jih je bilo 31 s pridigo. Red sv. maš ostane (prvi in zadnji četrtek v mesecu, pred vsemi prazniki, od jeseni do spomladi ob 7.30 h, spomladi in poleti ob 6.30.) Naše lepo petje je tu bilo povod, da so tudi domačini začeli bolj skrbeti za svoje petje pri sv. maši. — V Habsterdicku je bilo lani 45 sv. maš s pridigo. Pri Mariji se tako radi zbiramo in tudi moške lepo pomagajo pri petju, ki rahlja človeška srca, da božja beseda rodi lepše sadove. Spoznali smo, da je čas za sv. mašo najprimernejši v sredah ob 8.30 poleti in pozimi. 1. maja je seveda tu najlepše. Sredi naših dobrih slovenskih duhovnikov (14) iz raznih držav smo se tudi lani počutili kot doma. Že sedaj dajmo ta dan v svoj program za leto 1963! — V Cité Jeanne d'Arc se število rojakov kar naprej lkrči. Nedavno je zopet 6 družin odšlo v druge kolonije, zlasti v Cité des Chênes. Naša služba božja se lepo nadaljuje. Imamo še 52 družin, v katerih sta vsaj mož ali žena našega rodu. Poleti in pozimi imamo sv. maše ob torkih (prvi in zadnji torek v mesecu in pred vsemi prazniki). Lani jih je bilo 24, vse s pridigo. Kljub raznim težavam pridejo naše pevke k skušnjam in k sv. maši, če so le zdrave. Pred sv. mašo je vedno nekaj rojakov za spoved in ob 8. med sv. mašo pri sv. obhajilu. Le tako naprej! — Cité des Chênes je mlada kolonija in polna mladih družin. Pred božičem sem obiskal tam že 52 družin, okrog 20 pa jih pride še na vrsto. Zdaj je bila prilika za sv. spoved, letos pa (ko bom imel seznam vseh rojakov) bomo vpeljali po dogovoru sv. mašo s pridigo in petjem! Zanimajte se, kar boste brali v „Naši luči“ ter kar vam oznani dobri tamkajšnji župnik. — Cité Behren se krasno

razvija! G. Motore je tu praznovanje božiča mojstrsko organiziral, da je bilo res doživetje za skupino 22 rojakov, ki so pokazali veliko navdušenje za naše bogoslužje! V tem letu bo tudi prilika za slov. sv. mašo, naše petje in našo pridigo. — Cité Chappelle ni tako daleč od nas. Zato je med nami vsako nedeljo več rojakov, ki prihite s hruba k nam! Pridite tudi naprej! Lepo je, da daste svoje stanovanje blagosloviti; krsti, poroke: vse se vrši pri nas v Merlebachu v veliko zadovoljstvo naših rojakov! — Cité Farébersviller je velika naša kolonija, v kateri smo tudi že imeli spovedi, prve krste in poroke. Našega duhovnika redno prijazno sprejmejo. Naj jih ljubi Bog blagoslovi kakor tudi otročiče, ki vedno bolj množijo vrste v naših družinah. — Tudi v Faulquemont, Cité, Créhange-Cité in Cité Emile Huchet je mnogo zanimanja za našo veliko župnijsko skupnost. Le pogumno v novo leto, v katerem se bomo večkrat videli!

Rojaki so seveda razkropljeni še po drugih mestih in vaseh do 100 km razdalje in še več. Zveze so že narejene povsod okrog, po 15 bolnicah in doma spoveduje izseljenski duhovnik, obhaja in tolaži bolnike. Naš sosed č. g. Anton Dejak rad prihiti med nas, 20 slov. duhovnikov nas je lani obiskalo; č. g. Pirman Rudi, župnik, in 9 slov. sester deluje v tej okolici; žal so vse tako zaposlene v samostanih, da nam morejo samo z molitvijo pomagati.

Društva: Poleg omenjenih cerkvenih zborov — zlasti „Slomška“ v Merlebachu — imamo še vedno ista društva kot v letu 1961: pevška, podporna, slovenska, hrvatska, srbska. Kot cerkveni zbori imajo tudi druga društva svoje težave: mladino le z veliko težavo še drže pri sebi. Hvalevredna je izjava članice nekega društva: „Naš namen je na razne načine ohraniti vez med vsemi člani, da rešujemo v tujini slovensko petje, slovensko dobrohotnost in vse, kar so nas naši dobri starši učili! Vsa društva lepo prosimo, da v času slovenske službe božje ne napravljajo sej ali sestankov; ko pa pride izlete, naj dajo vsem priložnost, da grede prej ali med potjo k sv. maši! Le tako boste pravi sinovi in hčere vernega slovenskega naroda!“

Naš dober prijatelj je dober slovenski list in slovenska knjiga! — „Naša luč“ prihaja v Merlebach mesečno v 325 izvodih skupno ter okrog 20 naravnost po pošti. Ima 24 strani, a jo mnogi, ko jo dobé, ne odložé, dokler je vse brž ne preberejo; mnogi ne samo enkrat, ampak celo po večkrat. Ta list

nudi krasne nasvete za življenje, sočustvuje z vami in vašimi otroki ter vas krepko podpira v težkem boju življenja! — Družinska pratika ima seveda tudi letos med nami velik uspeh (350 smo jih razdelili). V mnogih hišah visi na stenah. — Vsak dan ali po večkrat na dan hité rojaki k pratiki gledat, kakšen svetnik je, kakšno vreme bo in kakšen praznik ali god se bliža. — Mohorjevih knjig pa je prišlo le malo v našo okolico (16), seveda grede potem te iz rok v roke. Marsikje bi jih lahko še naročili in čitali! Saj zbirajo romane in druge knjige v nemščini, v našem jeziku pa nimajo nič naročenega. Za splošno izobrazbo je tuje berilo koristno, toda spoznati moramo nredvsem slovensko dušo, slovensko mišljenje in življenje, to je v korist našim staršem in otrokom.

Zaključujemo to poročilo s pohvalo vsem, ki so v letu 1962 kakor koli pomagali pri slovenskih službah božjih, in vsem, ki so pokazali vsakokrat dobro srce za vse dobro, pomagali bolnikom, revnim in bili dobri tudi za slovenske duhovnike. Slovenski človek naj se vedno bolj oklepa slovenske kat. misije v prepričanju, da dobi tu več razumevanja in več srca kot drugod. — Msgr. S. Grims.

Ob Luksemburgu

Aumetz. — Za božične praznike smo se mogli spovedati pri msgr. Grimsu, za kar naj mu bo prisrčna hvala. Zahvala velja tudi našim cerkvenim pevcem in pevkam. Po njihovi zaslugi smo mogli božične praznike res doživeti. Iskrena hvala tudi vsem, ki so kakorkoli pomagali pri postavitvi lepih jasic. Nadalje izrekamo toplo zahvalo vsem, ki so nam po „Naši luči“ izrazili prijetna vočila. Največjo hvalo pa smo seveda dolžni vedno Bogu, od katerega prejemo posredno ali neposredno vse dobro, „milost za milostjo“, kot pravi sv. Janez Evangelist.

Tucquegnieux-Marine. — Bela žena s koso kar naprej rogovili in pobira naše dobre slovenske ljudi. Sporočili smo že o pogrebu rojaka Cibra, rojenega 10. 5. 1905 v Malem Ločniku pri Turjaku na Dolenskem. Pokojni je začel delati v rudniku na Marini julija 1930. leta. Za življenjsko družico si je zbral pridno Tomčevo hčerko Matildo, ki mu je podarila troje otrok: Klotildo, sedaj profesorico in poročeno z inženirjem, Odette, ki je umrla in dečka Kristijana, ki študira tehnično šolo.

Tukaj ne vemo, kaj je zimska nadloga, ker

imamo dosti drv in premoga, kakor je pravilno povedal študent Janko Jurca pokojnemu prevz. g. škofu dr. Rožmanu, To velja, dokler smo v hiši; ko jo zapustimo in moramo po gladki ledeni cesti v trgovino ali na delo, je pa druga muzika. Marsikdo „poljubi“ zid s svojim avtkom ali pa blesteča se tla s svojim nosom. No, vse bo minilo in prišla bo kmalu zopet vesela pomlad. Takrat pa nas ne bo strah iti iz hiše.

V LUKSEMBURGU

Na dan sv. Treh kraljev smo se zopet zbrali Slovenci in Hrvatje v hiši častitih sester. Ob štirih popoldne je bila sv. maša s pridigo. Prišel je maševat slovenski duhovnik iz Aumetza g. Dejak, na harmonij pa nam je zaigral č. g. Molitor iz Luksemburga, ki zna govoriti celo vrsto tujih jezikov, tudi slovenskega in še bolj hrvaškega in nam vedno pomaga. Po maši smo se z obema še nekoliko porazgovorili v društveni dvorani in si voščili med seboj srečno novo leto. O velikih noči, če prej ne, pa upamo na svidenje.

V NEMČIJI

Bavarska

V Münchenu smo se zbrali na nedeljo pred božičem k slovenski maši, nato pa h kratki božičnici. Naši otroci Romana, Karel, Milena, Mira in Bonis so peli in deklamirali, skupno pa smo zapeli „Sveto noč“. — Vsi čutimo, kako nas take, čeprav skromne prireditve povezujejo.

Pri božičnici smo zbrali čez 100 mark in jih darovali za 1. letnik bogoslovja v Ljubljani. Praviijo, da se je letos iz vse Slovenije priglasilo 30 mladih fantov, ki hočejo postati duhovniki.

V Landshut se je pripeljal k božični maši in prejel zakramente slovenski rojak, ki stane 132 km proč! Pa še invalid je! — Nekateri v Münchenu pa imajo tako blizu, a jih ni videti...

Na Bavarskem se nekateri bojé k slovenskim mašam in prireditvam, zlasti še taki, ki že imajo nemško državljanstvo. Praviijo, da jih bodo potem Nemci postrani gledali. — Taki „zajci“ pa ne smemo biti! Državljanstvo imamo lahko culukafrško, a ker so nas rodile slovenske matere, smo in ostanemo Slovenci! In zato imamo tudi vso pravico in dolžnost, da gojimo svoj jezik in kulturo. „Kdor

zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti!“, je napisal že pred 100 leti slovenski pesnik.

Naša dekleta se dajo včasih preveč izrabljati in za sramotno nizko plačo opravljajo dela gospodinjskih pomočnic. To ni prav! Minimalne plače so določene z zakonom in nanje so vezani tudi Nemci...

Baden-Württemberg

Božične praznike je šlo letos mnogo naših rojakov obhajati domov v krog svojih dragih. Vendar nas je ostalo tudi tukaj še dovolj, da smo jih lahko obhajali kolikor toliko skupno. Polnočnice sicer nismo imeli, ker je ob tem času zelo težko dobiti na razpolago cerkev. Na praznik sv. Štefana pa smo se zopet zbrali v Calwu k slovenski sv. maši, na nedeljo po božiču v Pfullingenu, na Novo leto v Nagoldu in na sv. Tri kralje v Oberstenfeldu. Povsod je bil odziv lep in del udeležencev, žal premajhen del, je prejel tudi sv. zakramente. Večje število takih je bilo v Nagoldu, v Heidelbergu in v Calwu.

Razveseljivo je letos število naročnikov na Mohorjeve knjige (čez 65). Dragi rojaki, Slovenci smo znani kot narod, ki rad bere. To nam je gotovo v čast, saj je znak čuta za duhovne vrednote, znak omike in srčne kulture, znak, da smo kaj več kot le surovi

Midva sva pa Resnikova iz Welzheima/Württemberg, v Nemčiji, Marijana in Martinek.

materialisti, pri katerih se vse misli in skrbi sučejo samo okoli zaslužka in vsakdanjega kruha. Skrbimo torej, da ohranimo ta sloves, da smo prijatelji lepih knjig! Nekatere letošnjih knjig se še dobe.

Tudi za slovensko semenišče v Rimu smo zbrali vsoto 70 DM. Dne 27. decembra 1962 sta se v Eisingen-Fäls poročila Peter Gorjup in Ljudmila Senekovič. Želimo jima obilo sreče in božjega blagoslova v novem stanu!

Porurje

Družabni večer: Meerbeck ob Renu je bil nekdanj pravi slovenski kraj. Med obema vojnama so šteli Slovenci tretjino njegovega prebivalstva. „Slovenci so bili tudi najboljši verniki,“ je povedal pred kratkim sedanjí župnik. Imeli so bogato društveno življenje. Kar tri društva so jih povezovala: Društvo sv. Barbare, Pevsko društvo „Slavček“ in Rožnovensko društvo. Nekateri stebri društvenega življenja tistih časov živijo še danes, kot n. pr. g. Martin Zapotnik in Johan Lindič. Oba nam vesta marsikaj povedati, kako so Slovenci v Meerbecku tedaj živeli.

V nedeljo, 30. dec. zvečer, je Meerbeck znova zaživel. Slovensko petje, vrisk in godbo je bilo slišati iz dvoranice mladinskega doma na Lindestrasse. Spet so se namreč zbrali Slovenci k družabnemu večeru, ki ga je sklical g. Martin Zapotnik, nekdanji predsednik Društva sv. Barbare in predsednik Pevskega društva „Slavček“ v Meerbecku. Škoda, da tudi g. Lindič, nekdanji predsednik vseh društev sv. Barbare v Porurju, ni mogel biti zraven! Rudarska bolezen mu tega ni dovolila.

Ob zaključku družabnega večera je ostala pri udeležencih le ena želja: Kmalu spet prejeti vabilo na tako prireditev!

Krsti: Bilanca preteklega leta (44 porok in 45 krstov) je zadosten dokaz, da smo v Porurju progresivno usmerjeni in bo treba tudi v bodočnosti skrbeti za podobna srečanja, kot je bilo zadnje v Meerbecku. Kjer so poroke, tam je mladina in ta pa hoče tudi poštene zabave.

V decembru se je naša izseljenska družina pomnožila za tri člane. V Hombergu je bila 23. dec. krščena Andreja Bambič, hči Cirila in Angele. V Hagenu so prinesli h krstu 26. dec. Karin Slivnik, hčerko Franca in Angele; v Sterkrade pa 30. dec. Nevenko Plahutnik, hčerkico Tomaža Rajka in Marte. — Vsem tople čestitke!

Poroke: 15. dec. v Wülfrathu: Janez Logar iz Slovenjega Gradca in Marija Kocur iz Dubovaca na Hrvaškem; 22. dec. v Sterkrade: Jožef Tomc, rojen v Ravnah, župnija Št. Rupert na Dolenjskem, in Jožefa Berus, rojena v Novi vasi, župnija Višnja gora; 23. dec. v Sterkrade: Franc Ule iz Laz, župnija Fara pri Kočevju, in Ivana Lugiarič iz Gostince, župnija Pilštanj. — Vsem trem parom srečno življenjsko pot!

NA NIZOZEMSKEM

Zahvala. — Podpisana se prav lepo zahvaljujeva vsem, ki so z nama čutili in mojo ženo tako pogosto in v tako velikem številu obiskali v bolnici. Še posebej se zahvaljujeva pevcem, ki so nama prinesli slovensko božično pesem na dom. Hvala pa tudi č. g. Žaklju za duhovno pomoč v teh časih.

Vsem skupaj in še vsakemu posebej najina prav prisrčna zahvala: Bog vam plačaj! — Jože in Cilka Drenovec, Brunssum, Nizozemska.

slovenci drugod

„Med nami je res nekaj požrtvovalnih rojakov,“ — piše naš bralec iz Avstralije — „ki delujejo v blagor skupnosti. Lep uspeh so dosegli z našo slovensko šolo, ki deluje že drugo leto. Razvila se je v dva razreda, v Melbourn in St. Albans. Predvsem je to zasluga p. Bazilija in gdč. Anice Srnc, ki jo vodi. Poleg osnovnih reči o materinskem jeziku se mali učijo tudi deklamacije, pesmice in celo igrice. Predvsem so nas presenetili z igro „Mačeha in pastorka“. — Ko smo imeli novembra evharistični kongres, smo se ga med drugimi narodnostmi tudi mi udeležili. Dnevno časopisje in televizija nas je predstavila javnosti kot vzoren narod s slikovitimi narodnimi nošami. Škoda je, da smo po teh avstralskih krajih tako razkropljeni in je med nami tako malo izseljenskih duhovnikov. P. Bazilij je moral letos takoj po polnočnici odleteti 500 milj daleč v Adelaide, kjer so ga tudi čakali rojaki na božično službo božjo. — Ob praznikih smo Melbournčani skupno zavzeli uro čestitk na radiu Celovec pod imenom „Melbourne pozdravlja“. Če bo šlo vse po sreči,

se bomo oglasili še številnejši za Veliko noč.“ — M. C.

O Slovenskem dnevu 14. 10. 1962 v Chicagu (USA) piše ugledna narodna in katoliška delavka Prekmurka Gizela Hozian v „Ameriškem Slovincu“:

Vreme je služilo kakor nalašč. Velika dvorana je bila kmalu popoldne polna in tako je ostala pozno v noč. Ljudstvo je prišlo od blizu in daleč. Zažvrgoleteli so mladi glasovi mladine. Prišli so na vrsto razni govorniki in skupine pevcev in plesalcev. Postavile so se profesionalne pevke. Slovenska pesem se je lepo razlegala. Profesor John Zvetina je z nadvse lepimi besedami vzpodbujal k delu za narod ter navduševal navzoče za še večjo skupnost. Navduševali so tudi drugi z vzpodbudnimi besedami. Slišali smo ljudi, ki so tukaj rojeni, ne Slovenci, pa so v svojih govorih poudarjali in prosili, da naj nikoli ne opustimo tega dobrega kulturnega dela. Da, dokler le moremo, naj vztrajamo pri tem. Samo s takimi deli lahko pokažemo ameriški mladini naše običaje, šege in noše. Poudarjali so, da je Amerika postala to, kar je danes, iz vseh narodov. Vsak narod se ceni po svojih delih in zmožnostih in vsak narod je dolžan, da skrbi za skupnost, da svoje ideale spoštuje, pospešuje in ohranja.

Zato je tudi zelo važno in potrebno, da se ljudem, ki se za narodne stvari žrtvujejo, da priznanje in vsaj majhna čast za delo, ki ga za svojo narodnost vršijo. Slovenski Radio Club je že pred osmimi leti prišel do te izvrstne ideje. Že osem let zaporedoma javno in pred številnim občinstvom odlikuje zaslužne ljudi.

Letos je bil na slovenski dan odlikovan Mr. John Jerič. Kdo ga ne pozna? Veliko je že storil za sloves našega naroda. Skozi vsa dolga leta v Ameriki se je žrtvoval za slovensko stvar. Bil je urednik Amerikanskega Slovence, ustanovitelj in urednik Novega sveta, več let je izdajal Slovensko Praktiko. Veliko je pisal in to še vedno v Ameriški Domovini. Pa še mnogo drugega je storil.

Na omenjeni dan se je proslavila tudi divanajsta obletnica Slovenske radio ure, 25-letnica lista „Novi svet“ in 500-letnica tiska prve slovenske knjige.

rojaki pišejo

V decembrski številki „Naše luči“ piše T. C. iz Kölna o ploščah Avsenikovega kvinteta in pripominja, da se mu zdi čudno in smešno, da poje duet nemško in da s tem

Celo črni škof iz Afrike se zanima za železno industrijo Porurja. Ob priliki njegovega bivanja v Nemčiji je obiskal železarski obrat v Duisburgu (Thyssenwerke).

Slovenci dajemo vtis, kot da smo nekakšni slovenizirani Germani. — Jaz sem še v domovini sodeloval v pevskem zboru in sem pel dostikrat tudi kakšno dalmatinsko pesem, a sem kljub temu ostal Slovenec, tudi tu v inozemstvu, kjer včasih zapojem tudi kakšne švedske šlagerje. Gotovo zna tudi T. C. iz Kölna zapeti kakšno nemško, a ne misli s tem delati vtisa, da je sloveniziran German. Za večji uspeh pri poslušavcih po Nemčiji so si Avsenikovi pevci omislili nemško besedilo, da so lahko poslušavci še bolj dojeli lepoto naše melodije. Kaj naj rečemo znani pevki Katarini Valente, kadar poje italijansko, Lil Bobs kot Švedinji, kadar poje nemško? Spominjam se celo neke kritike, ki trdi, da imajo posamezni pevci drugih narodnosti tako velik uspeh med nemškim ljudstvom (n. pr. Ivo Robič s pesmijo „Morgen“ in Bobi Jan s pesmijo „Ein Häuschen“) ravno zaradi posebnega naglasa v nemškem jeziku, kar pritegne pozornost in simpatije poslušavcev.“ — Henrik S., Švedska.

„Tudi jaz sem mnenja, da dela nastop Avsenikovcev po nemškem svetu vtis, kot da živijo na Gorenjskem Nemci. V mojem kraju je prodajalec plošč uvrstil te plošče pod „nemško folkloro“. Ko so prodali tujcem pravico izdelovanja plošč z njihovo glasbo, bi morali vsaj zahtevati, da jih povsod označijo z imenom „Slowenisches Oberkrainer Quintet“, ne pa zgolj za „Oberkrainer Quintet“, ker tujce to zavaja v napačne predstave.“ — P. P., Belgija.

(S tem zaključujemo debato o tej stvari. — Uredništvo).

„Čudni so nekateri naši ljudje tu na Švedskem. Neki rojak mi je pisal, kako težko živi na drugem koncu te dežele, da dela le za hrano in da ima še drugih težav vse polno. Usmilil sem se ga in mu preskrbel delo in še kaj drugega. Ko je prišel, je pa spet začel tožiti, da premalo zasluži. Uvidel sem, da mož potroši ogromno denarja za ženske v Jugoslaviji. Dal je oglas v časopis in vsaki, ki se mu je oglasila, je poslal 18-karatno zlato verižico, medtem ko sam je zelje. Neki drugi rojak se je kmalu po prihodu zapisal med samotarje. Res je, da so jih Švedi kar naprej oblegali z biblijo kot mene. Toda vsak rahel veter nas pa ne sme odnesti s seboj. Svoji materi in svojemu očetu, njihovi veri in poti življenja moramo ostati zvesti, če smo možje. — I. I., Švedska.

Spoštljivo sem se priklonil in odhittel v risalnico, kjer me je čakalo morje še neizdelanih načrtov in risb.

Za visokimi steklenimi okni je mežikalo tuje mesto. Še sem se spominjal časov, ko sem se kot ubog študent, da, celo kot delavec premikal po njem. S skrajnim naporom pa mi je uspelo, da sem v tujem jeziku in tujem svetu dokončal težavne študije in postal profesor. Vendar sem se na vsakem koraku spominjal svoje prave domovine s ponosnimi zelenimi gozdovi, v bistrimi potoki in sijajnimi tratami, na katerih sem nekoč sam pastiril in prepeval prelepe slovenske pesmi. Ob večerih sem z očetom in materjo posedal v topli domači izbi, hlapec je rogovilil in se smejal, dekla pa je nas, otroke, strašila z grozotnimi pripovedkami o razbojniku Groggi, ki ni prizanesel nikomur in ki je celo Turkom glave sekal. Seveda je bilo vse to sedaj daleč za menoj; pred mano so se odpirale nove naloge. Človeštvu je grozila smrt; potrebno se je bilo zbrati in pomagati.

Usedel sem se za pisalno mizo in se zatopil v papirje. Pred mano so ležali načrti slavnih raziskovalcev, na katerih so bila označena določena vsebinska ozvezdja... in seveda tudi sončna pot po vesolju. Torej, v milijonu let čaka bodoče človeštvo, otroke otrok naših otrok strašna smrt, če nečesa ne storimo. Ukrepali pa je potreba hitro, kajti z vsako sekundo smo bliže strašnemu koncu, trčenju in prepadu, in vsako sekundo je preusmeritev Sonca in naše Zemlje težavnejša in nevarnejša. Ko sem tako sedel in premišljeval, so se vrata risalnice sunkovito odprla in v dvorano je vstopil uslužbenec z debelo črno mapo.

„Učenjak vam pošilja najnovejše ugotovitve,“ je dejal in mi izročil sveženj.

Pred mano so obležali papirji najrazličnejših oblik, prepreženi z rdečimi, zelenimi, črnimi, vijoličastimi in drugimi programi. Tu so se križale poti planetov in sončnih

sistemov, posejane z mnogimi in težkimi številkami in računi.

Delal sem vso dolgo noč. Ko sem se zjutraj izčrpan zgrudil na pisalno mizo, sem vedel, da bo naloga težka; toda zagotovo jo bomo izvršili.

*

Vsemirska ladja je že stala na letališču. Še minuto ali dve in prvi pilot bo pritisnil na komplicirane gumbе in vzvode. Oglašilo se bo pretresljivo grmenje prvega atomskega motorja. Vsi smo že sedeli privezani na svoje sedeže. Tu je bil učenjak, pa znameniti danski znanstvenik Svane, Rus Bobrov, Amerikanec Jackson, prvi pilot Rosenberg, drugi pilot Debre, mehanik in seveda jaz sam. Vseh osem se nas je prav dobro zavedalo, da bo potovanje naporno in življenjsko nevarno. Ni izključeno, da se ne vrne mo nikoli več. Pred očmi mi je v trenutkih pred startom lebdela ena sama in edina misel: misel na družino, na ženo, na otroke, na ostarelega očeta in mater. Spominjal sem se tudi domovine in resnično sem si zaželel, da bi ostal za vselej doma. Le kaj me je gnalo v ta tuji svet? Le kaj bom s to slavo? Raje bi ostal vse življenje siromak in pasel krave po bohinjskih gorah. Toda v trenutku sem premagal malodušje. Da, res je, Slovenec sem; toda doletela me je čast, da s sedmimi ostalimi zemljani rešujem človeštvo pred gotovim propadom.

Opozorilna sirena je zlovešče zapiskala. Orjaški motor se je stresel, ladja se je v divjem sunku odtrgala od zemlje. Na sedežih smo se neprijetno potresli, postalo nam je slabo, vendar smo se kmalu zbrali. Zemlja pod nami se je vidno manjšala, kmalu je postala zgolj drobna točka na temnem ozadju.

V kabini, v kateri smo bili, so delovali zakoni breztežnosti. Bili smo lahki kot pero. Ko smo si odpeli varovalne jermene, ki so nas vezali na sedeže, smo zaplavali prav pod strop kabine. Učenjak je skušal popiti skodelico mleka. S posebno gumijasto cevko je segel v steklenico in pil. Drugače ni šlo.

Postal sem utrujen in neprijetno slabe volje. Vse skupaj se mi je odločilno zastudilo. Stud, stud, samo stud. Le zakaj sem zašel v to vsemirsko ladjo, k tem sedmim neprijetnim

ljudem! Učenjak je star in slaboten; še zblel nam bo tu v veselju in umrl. In končno smo si vsi skupaj tujci. Sploh ne sodimo v to ladjo. Niti poznamo se ne. Kdo je ta debeli prvi pilot Rosenberg! Mogoče je navaden vohun! Tudi o Rusu Bobrovu prav nič ne vem. Le zakaj se ves čas smeji! Tak smeh mi vsekakor preseda. Svaneja poznam. Ta gibčni vitki Danec je napisal dobro knjigo o zvezdah. Z njo je zaslovel po vsem svetu. Z njim bi se dalo kaj početi! Toda on ne govori, on sploh nikoli ne govori, on le misli in piše. Amerikanec Jackson mora biti bolj kisle narave. Zelo blede, da, skoraj zelen je. Gotovo je strašno siten. Ves čas se dreza v belo brado. Naj pusti na miru svojo belo brado! Naj si odreže svojo belo brado! Kaj bo v veselju s svojo belo brado! Ne maram teh ljudi! Meni je slabo. Ostati bi bil moral na Zemlji. Zdaj pa sem prišel izpod dežja pod kap. Francoz Debre pripoveduje samo o Napoleonu. Kaj bomo danes z njegovim Napoleonom! Čaka nas prav tak poraz — kot tega njegovega Napoleona. Le zakaj je odšel v Rusijo! Kdo ga je tam sploh potreboval! Ne maram Napoleona. Ta je bil samodržec. Pri nas je rodil samo rokovnjače in razbojnike. Pobijal je ljudi, požigal je vasi. Ne maram Napoleona! Ne maram Debreja. Jaz nisem vojak! Jaz sem vendar znastvenik. Mehanik Čin mi najbolj preseda. Ta Kitajec je zahrbtn in rumeno gleda. Zakaj se nam je priključil? Zakaj ni ostal doma! Bolje bi se mu godilo. Pri nas ne bo rumenih voda in prostranih riževih polj. Tu bo tema in mraz in strašno Sonce in ogenj in beda! Le zakaj sem zašel na tako klavrna pota? Kaj me je gnalo na tako usodno pot! Meni je slabo, strašno slabo! Vse se mi stud. Sam sebi se studim. Ladja se mi stud, sopotniki se mi studijo. Izgleda, da sam sebe najmanj poznam. Ne bi smel stopiti v veselje. To je zame

300 slovenskih narodnih pesmi v priročni knjižici s plastičnimi platnicami

„NAŠA PESEM“

vam nudi uprava našega lista za ceno: 22.— šil. s poštnino vred.

preveč. Tega ne bi smel nikoli storiti. Doma bi lahko živel lepo pri ženi in otrocih, v lepem varnem miru — tako kot tisoči drugih dobrih ljudi. Le kaj me veže s temi nesmiselnimi osebami! Znanost, blazna želja po spoznanju, pogum! Tujci smo in tujci bomo ostali; smo znanstveniki, a nismo bratje. Zakaj sem verjel, da smo bratje?! Neumnost! MI NISMO BRATJE! Mi smo ljudje. Znanstveniki, državljani sveta. Slabo in neprijetno je v breztežnosti, toda da se živeti. Breztežnost je čarovnija. Če si breztežen, ti je marsikaj dosegljivo. Potem si resničen čarovnik: letaš po zraku, se spuščaš na najvišje gorske vrhove, se sprehaš po vodi! Breztežnost je čudežna, a je strašna. Nikakor se ne morem zbrati in urediti. Slabo je: samo še ognjene pošasti nam manjkajo. Lopatkov je gotovo žalostno končal. Moj Bog, kakšna bo naša pot!!!

(Dalje prihodnjič)

Pametno je povedal. — V vlaku so se v kupeju znašli kmet in dva inženirja. Meščana sta se hotela pošaliti s kmetom in sta začela razlagati: „Veste, oča, človek se večkrat rodi: vsakokrat pa v drugi obliki. Enkrat se rodi kot ptič, drugič kot riba, lev, konj ali karkoli že.“ — Nenadoma se je vlak ustavil sredi polja. Signal je bil zaprt in je treba počakati, da ga odpro. Kmet gleda skozi okno, naenkrat se pa obrne k sopotnikoma in pravi: „Bo kar držalo, kar pripovedujeta. Vidita, tista dva vola sta se gotovo vdruživši rodila.“ — „Po čem pa to sodite?“ vprašata inženirja. „Le pogledite ju, kako ravne brazde delata. Ta dva sta bila prej gotovo inženirja!“

Turška razsodba. — Nekoč so privedli pred turškega sodnika v Bosni dva brata. Sprla sta se in nato stepla, ker si nikakor nista mogla prav in v miru razdeliti imetje, ki jima je pripadlo po očetovi smrti. Sodnik ju poslušal, nato pa jima reče: „Naj eden od vaju razdeli imetje in prepusti drugemu bratu, da vzame tisti del, katerega hoče.“

Pasja žalost. — Gregec jih je imel za bregom, da se je bilo treba včasih res smejati. Nekoč je šel s prijateljem na sprehod. Srečata damo, ki vodi na vrvici malega belega psička. Gregec pozdravi damo in ji reče: „Klanjam se, gospa! Vas smem nekaj vprašati? Zakaj je vaš psiček tako žalosten?“ — Dama pogleda psička in potem Gregca in ne ve, kaj bi rekla. Potem le vpraša: „Kako pa vidite, da je moj psiček žalosten?“ — „No, enostavno. Bel je, pa dela tako črno senco...“

Kaj smatrajo ljudje za delo? — Neka žena je zbudila otroke, jih umila, oblekla, skuhala zajtrk, očistila vsej družini čevlje, olupila krompir in zamesila kruh, zakrpala možu hlače in pospravila stanovanje. Nato je brž sedla na kolo in se odpeljala proti mestu. „Hej, kam pa se vam tako mudi?“ je zavpil za njo neki vaščan. „Ob desetih imam službo!“ mu je odgovorila. „Glej, glej,“ je zamišljeno dejal vaščan. „Tega pa nisem vedel, da kje dela!“

Tudi na švedskem imamo zimo. — Irenica Čeh

Kdo ima, kdo lahko odstopi?

Da bi mogli zvezati popolne letnike „Naše luči“, nam manjkajo naslednje številke „Naše luči“ prejšnjih let:

1. letnik (1952) 3. številka,
2. letnik (1953) 4. številka,
3. letnik (1954) 3. številka, pa tudi 1.,
4. letnik (1955) 2. številka, pa tudi 6.,
5. letnik (1956) 5. številka,
6. letnik (1957) 1. številka,
7. letnik (1958) 8. številka,
8. letnik (1959) 2. številka,
9. letnik (1960) 3. številka,
10. letnik (1961) 1., 2., zlasti 5. in 7.,
11. letnik (1962) 4. številka, pa tudi prva.

Če more katero od teh kdo odstopiti in jo poslati naši upravi, mu jo rade volje plačamo. Se priložila roča:

Uprava „Naše luči“

REŠITEV POSETNIC

iz 1. številke „Naše luči“ se glasi: Brestanica, rudniški čuvaj.

Zlogovnica

Al, ba, ca, ca, či, či, di, ed, ga, ja, je, ji, la, le, lo, na, na, ni, ni, nje, pe, re, rde, se, ti, ti, ti, ti, tro, u, va, vi, vra, zlo.

Iz teh zlogov sestavi besede, ki pomenijo: 1. pasji glasovi, 2. v red spraviti, 3. delati (hrvaška beseda), 4. z njimi vodimo konja, 5. stvar, s katero barvamo rdeče, 6. najvišje gorovje v Evropi, 7. drugo ime za hudobijo, 8. stegovati se po čem, 9. ptica, 10. nasprotje od množine, 11. trije skupaj so, 12. nasprotje od desnice je . . .

1.	7.
2.	8.
3.	9.
4.	10.
5.	11.
6.	12.

Če si besede prav izbral, potem ti povedo prve in tretje črke, od zgoraj navzdol, napoved o Kristusu, ki jo je izrekel starček Simeon v templju, ko je prišla Marija z Jožefom darovat Jezusa.

Mali oglasi

Dekle 24 let, močna in zdrava, zaposlena kot družinska pomočnica, bi se rada seznanila z vernim, slovenskim fantom, ki je praktičen katoličan in bi bil sčasoma pripravljen urediti si lasten dom in družino. — A. S. (Naslov posreduje uredništvo „Naše luči“ neoženjenim, ki imajo resne namene in ki pošljejo poštni kupon za odgovor.)

*

Komisijska knjigarna „Preporod“ (Dimitrij Jeruc), Rue Longue Haie 30, Bruxelles 5, Belgija, kupuje in prodaja antikvarične knjige.

*

Uprava KNJIZIC, Via Nazionale 89, Opčine-Opicina, Trst-Trieste, Italija, je izdala novo knjižico z naslovom „Novo življenje“. Jo toplo priporočamo.

*

Družba sv. Mohorja vam postreže tudi z naslednjo knjigo v angleškem jeziku:

Janez Arnež, Slovenia in European Affairs, 206 strani, broš., 75.— šil.

NASLOVI SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9., England (Tel. RELiance 6655, izg. Rilajens).

BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique (Tel. 04/233910). — Kazimir Gaberc, Grand' rue 211, Charleroi, Belgique (Tel. 07/328435).

FRANCIJA: Nace Čretnik, 4 rue Saint Fargeau, Paris 20 (Tel. MENilmontant 80.68), Jože Flis

in Ciril Lavrič, oba: 7 rue Gutenberg, Paris 15 (Tel. BLOmet 89-93). — Stanislav Kavalari, 17 rue Claude Debussy, Liévin, Pas-de-Calais, France. — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, Aumetz, Moselle, France. — Msgr. Stanko Grims, 24 rue N. Colson, Merlebach, Moselle, France. — P. Jakob Vučina, 50 rue de France, Nice (A. M.), France.

NEMCIJA: Ciril Turk in Ivan Ilko, oba: (42) Oberhausen-Sterkrade, Mathildestraße 18, West-Deutschland (Telefon 626-76). — Dr. Franc Felc, (7) Stuttgart-S, Heusteigstr. 49/II, W. Deutschland (Tel. 70.79.70). — Dr. Janez Zdešar in Franc šeškar, oba: Zieblandstr. 32/II Rgb., (8) München 13, W. Deutschland, (Tel. 55-02-96).

NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgique.

NAŠA LUČ

mesečnik za Slovence
na tujem

12. letnik

1963

Izide desetkrat v letu (vsak mesec razen junija in avgusta).

Za uredništvo odgovarja dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

Printed in Austria

Dopise za številko, ki izide konec meseca, mora uredništvo prejeti vsaj do 10. v mesecu. Člankov ne vrača.

List lahko naročiš pri bližnjem poverjeniku ali pa naravnost pri upravi v Celovcu.

Če list naročiš pri upravi, stane na leto 30 šil. ali protivrednost: 60 bfr, 6 NF, 4,50 h. gld, 5 DM, 750 lir, 12 angl. šil., 8 norv. kron, 6 švedskih kron, 9 danskih kron, 15 avstralskih šil., 1,50 dolarja.

Uredništvo in uprava imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

V tej številki

boste brali, kaj je napisal o nedelji prof. dr. Ignacij Lenček v argentinskem „Duhovnem življenju“. Prav gotovo boste prebrali tudi, kaj odgovarja dr. Žajdela na vprašanje, ali je rak nalezljiv. Vesoljska povest „Dvoboj s soncem“ se tokrat nadaljuje in napeto pričakovanje bralcev stopnjuje. Naša izseljenska pesnica iz Francije je spet prispevala nove verze. Bog ji daj še dolgo let! Iz te številke boste zvedeli, da je letošnja zima zahtevala svojo žrtev tudi med Slovenci na Angleškem. Naše uganke, ki si kratkočasijo zimske dneve z razbijanjem trdih orehov, tudi tokrat nismo pustili na cedilu.